

Tábor v Německu (25. července – 10. srpna 2008)

Dominik Mošner - Bonifác, Dominik Kolbaba - Mickey, Michal Pícek - Myšák, Ludmila Dalecká - Jezinka, Martina Lukášková - Matylda, Nela Kadeřábková, Petra Košťálová - Rákosníček, Jana Knotková, Ludmila Malá - Liduš, Miroslav Křest'an, Veronika Knotková - Buzola a Vojtěch Homolka - Vlk

O spolupráci se zahraničním skautským střediskem jsme začali vážně uvažovat někdy na jaře 2006. O pomoc při hledání partnera jsme požádali našeho bývalého vedoucího Kamila Růžičku - Rabína, který tehdy studoval v německém Tübingenu. Rabín oslovil několik středisek, ale dlouho to vypadalo, že žádné z nich o spolupráci nemá zájem. Poté se Kamil přestěhoval do Belgie. Od listopadu 2007 jsme živil naději, že bychom se mohli spřátelit s Belgičany. Ale ani Belgičané nám nenabídli nic konkrétního. Takovou nabídku jsme obdrželi až koncem ledna 2008. Přišla z místa, ze kterého jsme ji už nečekali - z německého Rottenburgu. Skauti a skautky z tohoto jihoněmeckého města nás pozvali na letní tábor pro asi tisíc skautů z Würtemberska a jejich zahraniční hosty. Nabídli nám také několikadenní pobyt v jejich rodinách.

Zájem o tuto první velkou mezinárodní akci našeho střediska po roce 1989 byl zpočátku překvapivě malý. Přihlásili se jen tři skauti, dvě skautky a jeden rover, který si to později rozmyslel. Já jsem byl jediným vedoucím i organizátorem. Přesto jsme na pozvání odpověděli kladně. Následovala živá komunikace prostřednictvím e-mailu, díky níž jsme se od Němců dozvídali další užitečné informace. Po odeslání prvního seznamu českých účastníků se zčista-jasna přihlásilo dalších pět rangers a jeden rover. Naše skupina se tak rozrostla na konečných dvanáct hlav a krků. Krátce před odjezdem jsme se sešli, abychom si z bambusu vyrobili Panovy flétny, potřebné k celotáborové hře *Objev v sobě Inku*. Sice nám moc nehrály, ale musím předeslat, že byly nejpovedenější ze všech účastníků. Pochválil nám je i jeden starý německý skaut, který prožil patnáct let mezi potomky Inků v Peru.

Pátek 25. července

Scházíme se ve 4:45 na hlineckém nádraží. Čeká nás celodenní přesun do jihozápadního Německa. Do vlaku nastupujeme ve složení Bonifác, Mickey, Myšák, Lidka, Matylda, Nela, Rákosníček, Jana, Liduš, Mírek, Buzola a já. Kvůli výluce musíme přesezat už ve Žďárce po-

Kronika hlineckých skautů a skautek z let 2008-2010

kračovat do Slatiňan autobusem. V Pardubicích se Mirek snažil ještě dokoupit nějaké dárky. Sehnal však jen zdobený perník, který se mu pak cestou rozdrolil.

V Praze jsme se museli přesunout na Smíchov. "*Timhle vlakem pojedeme až do Německa?*" zeptal se Bonifác v metru při pohledu na přijíždějící soupravu. Na Smíchově se Mirek opět vypravil pro dárky. I ostatní mezitím neposedně odbíhali ve skupinkách na různé průzkumné toulky. Než jsme se znovu shromáždili, vlak do Schwandorfu už stál plně obsazen na nástupišti. Podařilo se nám vybojovat devět míst k sezení, jednoho jsme se kvůli podivné společnosti v kupé raději zřekli. Kdo chtěl jít na záchod, musel překračovat několik Němců, kteří se rozvalili do uličky u dveří. Buzola s Nelou pošťuchovali trio skautíků, kteří se samozřejmě nechali vyprovokovat velmi rádi. Zlobili tam společně jak malé děti.

Po 13. hodině jsme vystoupili ve Schwandorfu a vydali se směrem na Norimberk, kde jsme kolem půl třetí znovu přestupovali. Další vlak nás zavezl až do Stuttgartu, odkud jsme zamířili do Tübingenu. V tomto vlaku si naproti Lidce s Matyldou sedli dva mladíci s lahváči v ruce. Jeden z nich po chvíli naneštěstí usnul a pivo mu vypadlo z ruky. Láhev dopadla na zem, část obsahu vychrstla na naše dvě skautky, zbytek se rozlil po podlaze. Pivaře to nezbudilo. V Tübingenu jsme si všimli čtvercem ohraničeného území pro kuřáky a nastoupili do posledního vlaku, který nás po deseti minutách zavezl až do Rottenburgu. V cíli jsme tedy byli zhruba ve tři čtvrtě na sedm - po čtrnácti hodinách cesty a osmi přestupech (a to nepočítám přestupy na Florenci a na Smíchově).

Přivítání bylo krátké, ale srdečné. Rottenburští se nám v rychlosti představili a rozdělili nás do rodin. Já jsem se ubytoval u sedmnáctiletého vedoucího Dominika, s nímž jsem před odjezdem domlouval většinu záležitostí. Dominik je na svůj věk velmi rozumný a zodpovědný. Zúčastnil se loňského světového jamboree v Anglii, nyní se chystá na výměnný pobyt do Ameriky či na roverské setkání na Island. Jeho starší sestra působila jako dobrovolnice v daleké Indonésii, jeho druhá sestra se právě připravuje na roční stáž v Belgii. Po večeři jsem Dominikovi předal několik dárků a prospektů o Hlinsku. Povíдали jsme si docela dlouho, zpátky do svého pokoje jsem se dostal až po jedenácté hodině.

Sobota 26. července

Ráno se všichni scházíme na rottenburském nádraží. Máme namířeno do Kostnice. Výlet pořádá sedmdesátiletá vedoucí Ursula, které němečtí skauti přezdívají Aki. Do vlaku s námi nastupuje i několik rodičů. Chvilí jsem si povídal s paní Johner, maminkou dvanáctiletého skautíka Cornelia, u něhož byl ubytován Myšák. Říkala, že komunikace s Michalem trochu vážla. Vysvětlil jsem jí, že pro Michala to není úplně jednoduché, neboť je poprvé v životě v

Kronika hlineckých skautů a skautek z let 2008-2010

zahraničí. V podobném duchu se nesl rozhovor s kuchařkou Katjou, u níž bydlela Nela. Poprosil jsem jí, aby na Nelu mluvila pomaleji. Později se Nela nechala slyšet, že už Katje rozumí víc než první den.

V Kostnici se nás ujala místní průvodkyně. Jejím výkladu v němčině jsem z Čechů alespoň částečně rozuměl pouze já, proto jsem vše musel ostatním tlumočit. Prohlídku města jsme zahájili před domem, v němž v letech 1414-1418 probíhal slavný církevní koncil, kterému se podařilo nastolit jediného legitimního papeže místo dosavadních tří. Po chvíli jsme prošli kolem dominikánského kláštera, v němž byl vězněn Jan Hus. Odtud jsme zamířili do kostnické katedrály (Konstanzer Münster). Součástí tohoto chrámu je kaple svatého Mauritia s napodobeninou Božího hrobu. Nakonec jsme se přesunuli k Husovu domu, kde nás čekalo velmi milé přivítání - bylo totiž vysloveno v češtině. Po zhlédnutí expozice jsme si koupili několik pohledů a odebrali se na autobusovou zastávku. Mickey tam zamával Myšákovou rukou německým skautkám, což u nich vzbudilo nemalý ohlas. Během jízdy autobusem se mě zeptala paní Pfeffer, maminka Felixe, u kterého přebývali Mickey s Bonifácem, zda se by kluci nechtěli druhý den projet na velbloudech. Oba nadšeně souhlasili.

Vystoupili jsme u ostrůvku Mainau. Vydali jsme se do překrásných parků, kde jsme si prohlédli květinového páva, jezdící vláčky či pestrobarevné motýly. Někteří se po této procházce zchladili vodou z Bodamského jezera. Po této koupeli jsme nastoupili na palubu parníku, kterým jsme se plavili právě po rozsáhlém jezeře nazývaném domorodci Bodensee. V Meersburgu jsme přestoupili na jinou loď, která nás dopravila zpět do Kostnice.

Při zpáteční cestě do Rottenburgu se naši skauti velmi skamarádili s o dva roky staršími a o hlavu většími německými skautkami. Zatímco Mickey polehával sklácen migrénou, volala Lena na Bonifáce "drinking" a dávala mu napít. Bonifác odpovídal "sleeping" a předstíral, že se mu chce spát. Neprošlo mu to. Lena ho přitáhla k sobě a povinně se musel napít. Na rottenburském nádraží jsme utvořili Gilwellský kruh. Němci zapěli Gute Nacht Kameraden, my na ně navázali naší večerkou. Poté nám oznámili, že si máme sbalit všechny nepotřebné věci a poslat je předem na tábořiště. Po vyřešení několika dalších organizačních problémů jsme se rozešli.

Neděle 27. července

Dopoledne jsem se zúčastnil evangelické bohoslužby, vycítil jsem totiž, že má pro naše hostitele mimořádný význam. V závěru mše vystoupil Dominik a obrátil se na všechny přítomné s prosbou o příspěvek na financování našeho skautského česko-německého setkání.

Kronika hlineckých skautů a skautek z let 2008-2010

Před kostelem si pak mohli zájemci objednat pohlednici, která měla být sestavena z fotografií z naší akce.

Před obědem si všichni odnesli část věcí do Gemeindehaus, odkud byly s předstihem odvezeny na tábořiště. Odpoledne jsme zůstali v rodinách. Mickey, Bonifác a Myšák vyrazili na velbloudy, někdo se projel na lodičce, Lidka si zaplavala v bazénu, část naší výpravy zavítala do lanového centra, já jsem navštívil monumentální hrad Hohenzollern, reprezentační sídlo posledních německých císařů.

Všichni jsme se sešli až večer při grilování na kopci nad městem. Z kopce se opět ozývalo hlučné "drinking", přičemž se naši skautíci povinně museli napít z lahvičky s dudlíkem. Po zkonsumování opečených uzenin přišla na řadu malá seznamovací hříčka. Na závěr jsme se sesedli k ohni a zpívali střídavě německé a české písničky.

Pondělí 28. července

Ráno Dominikovi volala paní Johner, že jsou prý nějaké problémy s Michalem. Myšák si neuvědomil, že máme jít do bazénu a poslal svoje plavky s předstihem na tábořiště. A odmítal se jít s ostatními koupat v půjčených plavkách. Nakonec jsme se domluvili, že s námi sice půjde, ale bude se jen dívat. Se snídaní jsme čekali až skoro do poledne na příchod Buzoly s Melanie a Liduš s Ronjou. Na Mirka s Christophem jsme už čekat nevydrželi a pustili se do "snídaňoběda". Holky pak hledaly recept na švestkové knedlíky, aby je mohly na táboře Němcům uvařit.

Odpoledne nás Aki provedla po Rottenburgu. Hned v úvodu jsme se zastavili u sochy svatého Jana Nepomuckého. V kostele svatého Mořice jsme se dozvěděli, že v době železné sídlili na území dnešního města Keltové. Později je vystřídali Římané, z jejichž doby se až do současnosti dochovalo několik památek - například zbytky vodovodu. Vystoupali jsme také na mohutné středověké hradby, z nichž byl vidět na jedné straně rozsáhlý vězeňský areál a na druhé krásné panorama. V novověku patřil Rottenburg - stejně jako české země - Habsburkům. Exkurzi jsme zakončili na náměstí v nejmenší biskupské kapitule v Německu.

Z kapituly vedly naše kroky na radnici. Nejprve jsme se pozdravili s místním novinářem a popsali mu, odkud jsme. Zanedlouho mezi nás přibyl mladý starosta města a potřásl nám rukou. Rottenburg a okolní vesnice obývá přibližně 43 tisíc obyvatel. Starosta nás zavedl do zasedací místnosti a pokládal nám různé otázky. "Koupaliště," odpověděla Lidka pohotově na otázku, co se nám v Rottenburgu líbí nejvíce. Potom se vrcholný představitel města zajímal o cíle skautingu. Češi, na které se upřel starostův zrak, se zdráhali odpovědět a korunu všemu nasadila Liduš řka: "Tak si něco vymysli, jakože sme ti to poradili." Dostala mě touhle kluko-

Kronika hlineckých skautů a skautek z let 2008-2010

vinou do svízelné situace, jelikož starosta se na mě tázavě podíval očekávaje, že mu přeložím ty cíle. "*Es ist ziemlich schwierig zu übersetzen,*" snažil jsem se získat čas. Pak jsem v rychlosti zformuloval cosi o dobročinných akcích a ochraně přírody. Před odchodem nám nejvýše postavený komunální politik Rottenburgu rozdál odznaky s logem města. Já jsem mu předal knihu s nádhernými fotografiemi z Hlinska a okolí od Ludvíka Plašila a další předměty s logem města. Při odchodu jsem pak nevybíravě vyčínil Liduš za její hloupé chování.

Před radnicí jsme se hromadně vyfotili. Pak jsme se stavili do infocentra pro pohledy a vydali se na městské koupaliště. Ve chvíli, kdy jsme se převlékli do plavek, začala bouřka. Když se přehnala, naskákali jsme do bazénu, kde bylo svedeno několik urputných soubojů. Při odchodu z koupaliště na nás jeden německý skaut stříkal pistolkou. Nela se synem Katji, Buzola s Melanie, Liduš s Ronjou a já s Dominikem jsme potom ještě zašli na zmrzlinu.

Úterý 29. července

Dopoledne jsme ve skupinách vyrazili na "hajk" (výpravu s přespaním). Měli jsme se tak přesunout na tábořiště. Skauti šli s Mirkem, Christophem, Corneliem, Felixem a jedním německým roverem. Liduš, Buzola a Jana byly ve skupině vedené Melanie. Rákosníček, Matylda a Lidka postupovaly s Leou a Katharinou. Já jsem byl zařazen do grupy s Marcelem, synem Katji a Esatem, klukem, jenž na nás předchozí den střílel pistolkou. Na nádraží jsme potkali Melanie a spol., jež měly odjet půl hodiny před námi. Bohužel se postavily na špatné nástupiště...

Celý den bylo horko. Moji společníci se dohodli, že pojedou autobusem dál, než měli napsáno v instrukcích, lemplové. Díky tomu jsme do večera došli až k tábořišti Schachen v pohorí Švábská jura. Před začínající bouří jsme se schovali ve stodole nedalekého statku, jehož hospodáře hoši požádali o nocleh. Dominik mi před začátkem hajku vyprávěl, že takové hajky s přespaním u cizích lidí podnikají častěji. Přespávají, kde se dá - například v garáži. Pěkně si tím zdokonalují schopnost komunikovat s neznámými lidmi. Jakmile se bouře přehnala, zahráli jsme si fotbálek s několika malými chlapci ze statku. Po setmění jsme šli spát.

Středa 30. července

Vstávali jsme až před desátou hodinou dopolední. Po rozloučení s hospodářem, jehož echotvnní švábštině jsem skoro nerozuměl, jsme se přemístili na rozlehlou louku, která se měla stát naším tábořištěm. Potkali jsme zde skupinu Rákosníčka a spol. Při čekání na další grupy Lidka usnula na batohu. Rákosníčka nenapadlo nic lepšího, než jí nalít vodu za krk. Probuze-

Kronika hlineckých skautů a skautek z let 2008-2010

ná Lidka pak koukala, jako kdyby jí uplavaly hračky. Když dorazily i ostatní skupiny, uvařila Katja něco k obědu. Nele otekla ruka po žihadle. Ošetřila ji zdravotnice Ronja.

Stavba stanů byla velmi zdoluhavá. Kuchyňský stan se podařilo vztyčit až napotřetí (*alle gute Dinge sind drei*). Když k večeru trochu sprchlo, byly už všechny stany naštěstí postavené. Mezitím nás přišel přivítat Arne z týmu podporujícího zahraniční skupiny. Provedl nás (mě, Liduš a Rákosníčka) po táboře, přičemž nám ukázal nejdůležitější místa jako pohotovost nebo sprchy. Večer se na kopci na podiu konala zahajovací slavnost. Předvedená show se mi líbila, věřím, že i ostatním.

Čtvrtek 31. července

Vstávali jsme kolem osmé hodiny. Při rozcvičce jsme si zahráli fitku s obíháním kroužku. Snídaně byla velmi rozveklá. Čekali jsme, až si všichni něco naberou nebo namažou. Mirkovi, jenž se obsloužil mezi prvními, se při čekání rozpustili kukuřičné lupínky na kukuřičnou kaši. Po snídani jsme plnili úkoly pátrací hry, při níž jsme měli poznat celé tábořiště. Měli jsme zjistit třeba součet věku vedoucích jednoho ze subcampů, barvu triček vedoucích jiného, spočítat kolíky u určeného stanu nebo odhadnout objem krychle zavěšené na velké bráně. Skoro nikoho to nebavilo.

Christoph zorganizoval vztyčení stožáru, na který jsme v dalších dnech zavěšovali vlajky. Každodenní vztyčování a stahování vlajky v Německu není příliš obvyklé. Kluci si zahráli fotbal proti Egyptanům. Pro Myšáka byla tato zkušenost tak silným zážitkem, že o ní napsal rodičům SMS. Nevím ale, proč to udělal až kolem třetí nebo čtvrté hodiny ranní.

Odpoledne jsem se s Rákosníčkem, Dominikem a Melanie zúčastnil setkání zástupců zahraničních skupin. Mluvilo se tam převážně anglicky. Při představování naší grupy jsem byl docela nervózní. Zvykl jsem si za těch pár dní na komunikaci v němčině a automaticky mi naskakovala německá slovíčka. Několik anglických vět jsem naštěstí i přesto ze sebe vypravil. Sezení bylo ukončeno hromadným focením, po němž se většina delegací rozprchla. Chtěli jsme si s někým popovídat, což se nám nepodařilo.

Když jsme se vrátili, měly už holky zadělané těsto na švestkové knedlíky. Uvařily jich kolem padesáti. Potom se sešel celý subcamp Cuntisuyu, každé středisko přineslo kotle s jídlem, které připravilo. Následovala ochutnávka nejrůznějších švábských specialit, zatímco Švábové si pochutnávali na našich knedlicích.

Každé středisko si mělo připravit nějaký výstup na večerní program na pódiu. Někdo si připravil pohybovou písničku, jiný pantomimu, velmi vtipný byl souboj s nafukovacím krokodýlem v napuštěném bazénku. My jsme vystoupili s indiánskou rozcvičkou "Umpaje".

Kronika hlineckých skautů a skautek z let 2008-2010

Hlavně zásluhou vyvolávače Mirka jsme slavili úspěch. V průběhu zbytku tábora jsem Němce nejednou přistihl, jak si prozpěvují "lokolokolokote" a podobná zaříkávadla.

Pátek 1. srpna

Hlavní náplní prvního srpnového dne osmého roku 21. století byla "terénní hra". Nepředstavujte si ale nějaký náročný křovinatý terén, skoro celou cestu jsme chodili po asfaltkách. Nejprve jsme se rozdělili do několika skupin podle výkonnosti. Roveři a rangers šli s Christophem, starší skautky s Mirou, Leou a Katharinou, já jsem se s junáky připojil k Ronje a třem německým skautíkům. Měli jsme obejít několik stanovišť, vykonat několik úkolů a získat suroviny potřebné k výrobě obětiny pro velkého Inku.

Naše skupina na prvním stanovišti svazovala žebřík, po němž jsme následně šplhali na strom. Na druhém záchytném bodu jsme dostali krabici a různá zavazadla. Měli jsme se rozhodnout, která z nich jsou nejdůležitější k přežití. Všechna se totiž do krabice nevešla. Na třetí zastávce byla na stromech navázána provazová pavučina, kterou měla celá naše skupina prolézt, aniž bychom o ni zavadili. Každým otvorem se mohl protáhnout samozřejmě jen jeden člověk. Na posledním stanovišti jsme soutěžili ve slalomu se lžičkou. Na lžičce byl položený kamínek, který nesměl spadnout. Poté jsme se vrátili do tábořiště. Vypadalo to, že naši skautíci mají lepší kondici než někteří jejich němečtí vrstevníci.

Po lehkém obědě následovalo několik seznamovacích hříček. Některým Čechům přišlo komické jméno Esat. Vedoucí Němců se mne později opakovaně vypyтали, co nám na Esatovi přišlo tak legrační, ale nedokázal jsem jim dát uspokojivou odpověď. Netopýři si volný čas zpestřili tím, že si půjčili Mirkovo oblečení a běhali v něm po táboře. Bonifácovi pořád padaly maskáčové kalhoty, jejichž nohavice coural po zemi, a bunda mu sahala skoro až po kolena. Mickey si přes svoje kalhoty přetáhl Mirkovy plavky. Chtěli se tím Mirkovi pomstít za to, že je ráno zlechtal za to, že ho předtím provokovali. Při tomto kočkování hoši hrozně vřískali (hlavně Mickey). Ptal jsem se Dominika, jestli i němečtí skauti hrají podobné "hříčky". Odvětil, že velmi často.

Večer jsme prostřednictvím našich hostitelů pozvali ke společnému ohni skauty z Izraele. Bohužel ve stanu nebylo k hnutí, nikdo setkání pořádně neorganizoval a zpíval vždy ten, kdo jako první začal. Christoph nám poradil, ať na nikoho nebereme ohledy a zpíváme taky. I v tomto zmatku se nám velmi obětavě věnoval Matthias, který dnes přijel pouze na víkend, protože v zaměstnání nedostal dovolenou na celý tábor. Několikrát se nás přišel zeptat, jestli nemáme hlad nebo jestli něco nepotřebujeme. Izraelské skauty jsme bohužel příliš nepoznali, jelikož ke konverzaci s nimi nebyly vhodné podmínky.

Sobota 2. srpna

V sobotu byla na programu další "terénní hra". Tentokrát připravili organizátoři více stanovišť. Zůstali jsme ve stejných skupinách jako předešlého dne. Určovali jsme druhy obilnin, přenášeli na tyčce ohnuté hřebíky, nacvičovali zdravotvědu, odhadovali počet kamenů v uzavřené nádobě, spolupracovali ve skupině při přecházení po prknech, skákali přes švihadlo, pletli copy a preclíky ze stanových celt, poznávali koření po čichu, vyráběli provaz z přírodního materiálu, lovíli minci pusou v mouce, přenášeli vodu pomocí houby na nádobí či zatloukali hřebíky do špalíků. Většinu disciplín jsme tedy znali už z dřívějších a junáci se na některých stanovištích nechávali přemlouvát k aktivitě. Nejvíce jsme se vydovářeli v parku s houpačkami a kolotočem. Ani nám nevadilo, že jsme tam nedostali žádné suroviny. Organizátoři bohužel po ukončení nevyhlásili výsledky a ani nám nesdělili, k čemu nám budou získané suroviny dobré. Špatná organizace zklamala nejen nás, ale i Rottenburské.

Odpoledne jsme si zahráli několik her v české režii. Naším hostitelům se velmi líbily hry "Únik z kruhu" a "Na zlého tygra". I vedoucí je prožívali stejně intenzivně jako děti. "Zpívající štafeta", tak by zněl asi nejuvýstižnější název pro hru, kterou Němci pro změnu naučili nás. Soutěžící stojí v kruhu a střídají se ve zpívání písní. Pěvec začne zpívat a po chvíli ukáže na někoho jiného, který jej musí bez otálení vystřídat s novou písní. Kdo zaváhá nebo zanotuje již dříve použitý popěvek, vypadává ze hry. Do finále jsem se překvapivě dostal já a Melanie. Už předtím jsem si musel vypomoci několika koledami, takže jsem proti Melanie neměl žádnou šanci.

Neděle 3. srpna

Neděle patřila návštěvám a bohoslužbě pod otevřeným nebem, které se zúčastnila i část naší výpravy. Přijelo mnoho rodičů, přilehlá louka se zaplnila automobily. Paní Johner mi přivezla výstřižek z novin s článkem o našem přijetí na rottenburské radnici a velkou fotografií, na níž mi starosta podává ruku. Před obědem jsem konverzoval s Matthiasem, Dominikem, Christinou (dcera Aki, přes kterou se Rabínovi podařilo navázat kontakt s rottenburským střediskem Sueben) a dalšími německými vedoucími. Pozval jsem je při té příležitosti na tábor do ČR. Poněvadž jsme se docela zapovídali, zmeškali jsme oběd. Zbyl na nás jen chléb s okurkou.

Odpoledne zaplnil program "Inka trail". Jednalo se o různá stanoviště s rozličnými disciplínami: chůze poslepu, přelézání stěny s úchopy, lyžování ve trojici (na jednom páru lyží) a další. Kdo prošel všechny stanoviště a získal na každém razítko, měl nárok na zvláštní odmě-

Kronika hlineckých skautů a skautek z let 2008-2010

nu - nálepkou s logem tábora. Někteří z nás si od Egyptanů koupili egyptské šátky. Ve volném čase jsem si zahrál šachy proti Felixovi a Corneliovi. Když odjeli všichni rodiče, zjistili jsme, že nás opustili i tři rottenburští táborníci, dva kluci a jedna holka. Stýskalo se jim, zdůvodnila mi to kuchařka Katja.

Večer jsme shlédli další divadelní představení, které se odehrávalo na hlavním pódiu. Bylo opět velmi dobře nacvičené.

Pondělí 4. srpna

Dnešek byl zaměřen rukodělně. Dopoledne i odpoledne probíhaly workshopy nazvané "camayos". Každé středisko připravilo nějakou rukodělnou aktivitu. Část Čechů si zhotovila ozdobný lapač snů, jiní tvořili obrazce z barevného písku. Odpoledne už nás to příliš nebavilo (nabídka programů byla stejná jako dopoledne), proto si starší z nás šli s Christophem zahrát plážový volejbal. Lidka s Matyldou si koupily modrá trička potištěná bílou lilií skautské organizace VCP (Verband Christlicher Pfadfinderinnen und Pfadfinder). Když jsme odcházeli z písečného hřiště, vyzkoušel jsem si roli tlumočnicka Němců a Egyptanů. Několik egyptských chlapců si asi myslelo, že jsem Němec a anglicky mě požádali, abych se zeptal jejich německých vrstevníků, kteří po nás obsadili hřiště, jestli můžou hrát s nimi.

Večerní program nesl označení "Pfadiabend". Bohužel byl poznamenán deštivým počasím. Ochutnal jsem jen koktejl, který vyrobili Rottenburští, a poté s Dominikem a Melanie navštívil věštitrnu, kterou připravilo jiné středisko. Myslím, že ostatní zůstali v našem táboře.

Úterý 5. srpna

Pro zahraniční skupiny a jejich partnerská střediska byl dnes uspořádán výlet do Stuttgartu. Jeli jsme několika autobusy. Cesta byla poměrně dlouhá a pro někoho dosti strastiplná. Petra ze zahraničního týmu rozdávala pytlíky na blinkání. Když jsem jeden předal Lidce, prohlédla si ho a pravila, že je pěkný a že si ho nechá na památku. Na zvracení už měla připravený jiný.

Ve Stuttgartu jsme nejdříve zavítali do rozlehlého muzea firmy Mercedes-Benz. Netopýři byli jako u vytržení, zvláště když mohli usednout za volant vystaveného autobusu nebo narážet hlavou do nafouknutého airbagu. Bonifác pořád něco fotil. V posledním sále jsme si prohlédli i opravdové formule 1. Z muzea jsme zamířili do parku s rozhlednou, kde jsme se najedli a rozhlédli po okolí. Nato jsme se přesunuli do centra města, kde byl vyhlášen rozchod. Junáci i skautky nejvíce ze všeho toužili po hračkářství. Dlouho jsme nemohli žádné najít, až jedna ochotná paní prodavačka nám poradila, kam máme jít. Zanedlouho jsme se skutečně ocitli v hračkářství. Lidka si tam koupila koničku s oblečkem a Myšák plyšáka pro malou sestřičku.

Kronika hlineckých skautů a skautek z let 2008-2010

Ostatní už jsem zapomněl. Jen vím, že Matylida tam nekoupila žádnou hračku pro Švejdyho. Před zámkem jsme si prohlédli pozoruhodnou výstavu medvědů "Buddy bears". Každá země tu byla zastoupena jedním odlitkem medvěda, přičemž každý byl pomalovaný něčím typickým pro daný stát. Vyfotili jsme se před českým exponátem, na němž byla vyobrazena státní vlajka, z níž vyskakuje dvouocasý lev.

Po návratu na tábořiště jsme hledali vhodný terén pro noční hru, ale nic pořádného jsme nenašli. Hru jsme proto odložili.

Středa 6. srpna

Dopoledne jsme si opět procvičili svoji zručnost. Většina z nás se naučila plést turbánek. Já s Matyldou jsme se poté ještě vydali na jiné stanoviště uplést si z provázků náramek na ruku. Po obědě workshopy pokračovaly (na celém táboře bylo obvyklé opakovat každou činnost až do omrzení) a zbytek dne byl volný.

Ve snaze smysluplně využít volný čas jsme k nám pozvali skauty z Norska, abychom si s nimi zahráli několik her. Dorozumívání bylo poněkud komplikované a zdouhavé, protože se většina instrukcí musela překládat do čtyř jazyků. Dám příklad. Při první hře jsem vysvětloval pravidla v němčině, Christoph je plynule překládal do angličtiny, já je pak převyprávěl v češtině a norský vedoucí je svým mladším členům přetlumočil do norštiny. První hra byla fyzicky dost náročná. Po ní následovala "německá" hra "Buldok", kterou vyhrála Buzola, norský vedoucí a ještě jeden Nor, jehož přítomnost jsme ale zaznamenali až ke konci a měli důvodné podezření, že podváděl, ač to popíral. Setkání jsme zakončili "norskou" hrou, při níž si všichni lehli na zem a pevně sevřeli své sousedy. Určení dobrovolníci pak měli tohoto propletence lidských těl roztrhat.

Navečer jsme se připravovali na setkání s Velkým Inkou, kterého se Christoph snažil přivolat. Na tyto rituální obřady pak volně navázala námi připravená noční hra. Při ní jsem ztělesnil Velkého Inku, který vysílal posly s listy ke spojenci, jenž mu měl poradit (tajnou šifrou vepsanou do listu), jak zachránit zemi pře nájezdníky. Cestou ke spojenci však poslové museli překonávat hranici hlídanou španělskými dobyvateli. Byl-li posel při přechodu této hranice lapen kterýmkoliv jejím strážcem, musel mu odevzdat svůj list, vrátit se k Inkovi pro novou depeši a pokusit se o nový průnik ke spojenci. Samotná hra trvala půl hodiny, Češi ji ohodnotili jako průměrnou, ale Němcům se velmi líbila.

Čtvrtek 7. srpna

Po ranním nástupu ke vztyčení vlajky jsme zůstali oblečení v krojích. Proč? Kvůli focení. Bylo totiž zapotřebí nafotit podklady pro výrobu pohlednic, jejichž prodejem měla být dofinancována naše účast na táboře (středisko Rottenburg nám přispělo na účastnický poplatek částkou 50 eur na osobu) a pobyt v rottenburských rodinách. Fotili jsme se nejprve před stožárem s vlajkami, později na vršku, kde dříve stávala šibenice, na stromě a nakonec jsme na louce vytvořili z našich těl nápisy "AHOJ" a "HALLO". Většinu snímků pořizovali takoví dva troubové z jiného německého střediska. Svěřené aparáty drželi, jako kdyby jim každou chvíli měly vypadnout z ruky. Proto mě později překvapilo, že se ty fotky celkem povedly. Dopoledne probíhaly hromadné výměny hnědých a modrých šátek. Všichni Češi tak získali modrý šátek, který nosí skauti, skautky i vedoucí ze svazu VCP (vlčata a světlušky mají šátky červené).

Odpolední program trošku připomínal "Inka trail". Opět se jednalo o různá stanoviště, jenom se na konci nerozdávali žádné nálepky. Rottenburské středisko Sueben zase namíchalo ovocné koktejly, jiná střediska organizovala hru Twister, hod na cíl, potisk triček táborovým logem, skluzavku, jízdu na kolotoči nebo popcorn. Chvíli jsme si povídali s jedním starým skautem, který přijel na návštěvu z tábora spolkové země Bavorsko. Vyprávěl nám, jak žil 15 let v Peru, a líbily se mu naše Panovy flétny.

Když jsme se vrátili do tábora, Lidka s hrůzou zjistila, že na stanovišti Twister zapoměla svůj modrý šátek, který dostala od Kathariny. Když se pro něj holky vracely, nenašly jej. Vydal jsem se tedy za jedním z organizátorů tábora a požádal ho o pomoc. Ochotně mi zjistil, které středisko mělo toto stanoviště na starosti, a zašel se mnou do jejich tábora. Tam jsme se dozvěděli, že organizátoři Twisteru se ještě nevrátili. Zkuste se stavit za hodinu, poradili nám. Mezitím se Hlinečtí a Rottenburští společně ponořili do hry "Buldok". A Lidka byla smutná. Za hodinu jsem se znovu vypravil do tábora organizátorů Twisteru. Modrý šátek, k němuž se nikdo nehlásil, opravdu našli a bez otálení mi ho předali. Poděkoval jsem, rozloučil se a běžel za Lidkou. Měla z jeho znovunalezení neskrývanou radost.

Večer se na hlavním pódiu uskutečnila rozlučková slavnost. Vystoupení bylo opět velmi dobře připraveno. Velký aplaus sklidili Egypťané, kteří předvedli jakési africké tance. Součástí show bylo také rozloučení se zahraničními hosty. Na pódium tedy vystoupali zástupci jednotlivých výprav (za Českou republiku jsem o to byl organizátory požádán já, a když jsem byl ujistěn, že nebudu muset nic říkat, svou účast jsem přislíbil). Bohužel jsem přišel na řadu jako první, tudíž jsem nevěděl, kam si mám stoupnout a co tam mám dělat. Naštěstí hned vzá-

Kronika hlineckých skautů a skautek z let 2008-2010

pětí moderátoři přečetli i názvy ostatních států a pódium se rychle zaplnilo. Snad poprvé jsem při té příležitosti spatřil blondřaté Švédky.

Pátek 8. srpna

Zbývalo zbourat tábor. Šlo to mnohem rychleji než jeho výstavba. Větší kůly jsme odnášeli na kopec, menší kusy dřeva se pálily na připraveném ohništi. Když byl tábor srovnán se zemí, rozdávaly se ztracené předměty. Většina z nich patřila Corneliovi. Poté si pro nás začali příjíždět rodiče rottenburských skautů a odvážet nás domů. Cornelius cestou k autu ztratil i jednu pohorku. Dozvěděl jsem se, že s rodiči odjíždí na dovolenou k Severnímu moři a že Myšák proto bude bydlet zbývající dny se mnou u Dominika. Pan Speck, Dominikův táta, přijel mezi posledními. Návrat do Rottenburgu trval přibližně hodinu.

V domě pod hradbami jsme se mohli osprchovat a odpočinout si. Po chvíli za námi přišel pan Speck s tím, že se už vrátil Dominik s vybavením a že mu pojedeme pomoci vykládat. Na pomoc přijel i Mirek. Vybavení jsme nosili na půdu Gemeindehaus.

Večer jsem se šel projít s Dominikem po městě. Potřeboval jsem koupit zpáteční jízdenku do vlasti. Dominik opatřil jízdenky na zítřejší výlet do Tübingenu. Cestou se mi dlouho marně snažil vysvětlit, jak bude probíhat rozlučková mše. Dlouho jsem totiž nemohl pochopit, co to znamená "Fürbitte". Nakonec mi došlo, že jde o přímlovu a že si máme také za naši výpravu přichystat nějaké přímlovu. Pověřil jsem tím Liduš.

Sobota 9. srpna

Jízda do Tübingenu trvala velmi krátce. Od nádraží jsme se přesunuli k řece, kde jsme chvíli čekali na majitele lodí. Mirek této prodlevy využil k napsání pohledů. Poté jsme nastoupili na gondoly a plavba po Neckaru mohla započít. Německé skautky se vybavily stříkacími pistolkami, takže bylo o zábavu postaráno. Zvrhlo se to ve chvíli, kdy Mickey začal střílet po cizích lidech. Jeden pán na šlapadle si to nechtěl nechat líbit, přiblížil se k naší loďce a špláchnul na nás proud vody. Po ukončení plavby jsme se ve skupinkách procházeli po Tübingenu. Tübingen je nádherné starobylé město, a proto mi bylo docela líto, že na tuto procházku nezbylo více času.

Odpoledne jsme se sešli před evangelickým kostelem v Rottenburgu. Asi pět minut před začátkem mše se ke mně přitočily evangelická pastorka a katolická teoložka, které měly bohoslužbu celebrovat. Teoložka mě poprosila, zda bych mohl kázání, které bude číst, tlumočit do češtiny. Slyšela, že umím dobře německy... Když jsem se podíval do textu plného dlouhých souvětí a básnických přívlastků, polilo mě horko (zvýšenou teplotu jsem měl přítom už

Kronika hlineckých skautů a skautek z let 2008-2010

od rána). Do začátku mše jsem se jí stačil zeptat jen na význam několika slovíček v prvním odstavci. První odstavec jsem tedy přeložil jakž takž dobře. V dalších už jsem si musel trochu vymýšlet (někdy i celé věty). Utěšoval jsem se tím, že to stejně nikdo nepozná. Mezitím došlo na přímluvy. Ty české přečetly Liduš, Rákosníček a Lidka. V závěru mše jsem už rezignoval na překládání z paměti a po každé větě si od teoložky půjčoval originální text. Když byla mše u konce, spadl mi ze srdce veliký balvan.

Před kostelem jsme potkali jednu místní paní, která se narodila v Čechách, a jejího vnuka. Jmenovala se Ducháčková. Jejich dlouhý pobyt v Německu skoro vůbec nepoznamenal jejich dobrou češtinu. Vtom jsem si uvědomil, že mému zčásti vymyšlenému překladu přece jen někdo rozuměl. "*Vy byste to určitě přeložili mnohem líp než já,*" sypal jsem si popel na hlavu. "*Ne, ne, dobře jste to překládal,*" vysekli mi poklonu. Aki je oba pozvala na rozlučkovou party, která propukla v sousedství kostela.

Nejprve jsme se pořádně najedli. Potom se promítaly fotky z tábora i ze společných výletů. Následovalo poděkování hostitelským rodinám. Jedno překvapení si Rottenburští přichystali i pro nás. Věnovali nám modrá středisková trička s bílou lilií a nápisem VCP Rottenburg. Já jsem na oplátku poděkoval Aki a daroval jí CD s Dvořákovou Novosvětskou a hrníček na kafe s obrázkem hlinecké radnice. Poděkoval jsem také všem hostitelským rodinám za jejich obrovskou pohostinnost. A nakonec jsem rottenburským skautům a skautkám zopakoval pozvání na tábor v České republice v roce 2009. Po těchto slavnostních okamžicích jsme se vyhrnuli ven. Tam jsme si pořádně zakřičeli při indiánské rozcvičce. Christophovi jsem předtím musel vysvětlit, že tento nápěv není v češtině. Všichni Němci o tom totiž byli přesvědčeni. Zadováděli jsme si také při pohybové říkance "*What did you say?*". Potom jsme si naposledy společně zazpívali za doprovodu kytary. Buzola mezitím nakreslila obrázek na památku pro Katju. Naše kuchařka z něj byla celá unešená a tvrdila, že mu doma vyhradí čestné místo. Rozešli jsme se až po setmění.

Neděle 10. srpna

Rottenburg jsme opouštěli ráno ve čtvrt na osm. Rozloučení bylo velmi dojemné. Dominik a Christoph kousek běželi za vlakem a mávali nám. Jakmile jsme je ztratili z dohledu, některé holky se rozplakaly, nejvíc Matylda. Já jsem k tomu taky neměl příliš daleko. S našimi novými přáteli jsme strávili spoustu krásných a nezapomenutelných chvil. "*Our memories stay forever,*" vepsala později Buzola titulek do videa na YouTube. Měla pravdu.

Několikrát jsme zase museli přestupovat. V Německu nám vše pěkně navazovalo. Většina lidí cestou pospávala. Osudovou chybu jsme udělali až v Chebu. Místo přímějšího vlaku přes

Kronika hlineckých skautů a skautek z let 2008-2010

Plzeň jsme nastoupili do jiného spoje, který ve stejnou dobu odjížděl do Prahy. Ale přes Ústí nad Labem (jízdni řád, který jsem si nechal v pražské pobočce německých drah vytisknout před odjezdem do Německa a který nás bezchybně navedl až do Rottenburgu a zpátky přes státní hranici, nás nepochopitelně nasměroval na Ústí). Kdyby tento spoj neměl zpoždění, stihli bychom přípoj v Praze i tímto. Na kdyby se však nehraje. A doufat v přesnost vlaků v Česku se nevyplácí. V Německu jsme většinou na přestup měli jen 10-15 minut, přesto nám nic neujelo! Přípoj v Praze jsme samozřejmě nestihli. Museli jsme tedy rodiče poprosit, aby pro nás přijeli do Slatiňan auty. I do Slatiňan jsme dorazili s výrazným zpožděním. Domů jsme se vrátili pozdě večer.

Vlk

Rok 2008-09

Akademický rok 2008/09 jsem prožil na studiích v Berlíně, o činnosti střediska mám tudíž jen útržkovité zprávy. Žádné zápisy v elektronické podobě pravděpodobně nevznikly. Doufám, že aspoň některé družiny vedly kroniku.

Pokusím se zaznamenat alespoň to málo, co vím. Z Německa jsem se už od září snažil organizovat přípravy na česko-německý tábor. V říjnu se jelo na atletické závody do Pardubic, hlinecká výprava však nebyla příliš početná a výsledky nijak oslnivé (až na vítězství v roversko-činovnické štafetě), obhajoba celkového vítězství se tedy nezdařila. V listopadu nás navštívili zástupci skautů a skautek z Jevíčka pod vedením Ferdy, kteří v minulosti několikrát tábořili s Němci z Rottenburgu, a povídali jsme si s nimi o možnostech budoucí spolupráce. Ve stejném měsíci Pavla zorganizovala volejbalový turnaj, jehož vítězem se stalo družstvo ze Slatiňan. Těsně před Vánoci se roveři a rangers podruhé zúčastnili florbalového turnaje v Malých Svatoňovicích. Bezprostředně po jejich návratu se konal mimořádný střediskový sněm, na němž byl novým vedoucím střediska zvolen Vašek Žampach. Švejdy uspořádal tradiční vánoční besídka 4. oddílu, Ríša lednový pingpongový turnaj, účast na obou akcích však byla velmi nízká. Lída Dalecká získala ocenění Křesadlo, každoročně udělované vybraným hlineckým dobrovolníkům za jejich angažovanost. Vedení 2. oddílu vlčat, tj. Pytlík, Mírek a Kolja, úspěšně zorganizovalo střediskový rádcovský kurz Očko. Na jaře se dále uskutečnilo okresní kolo Svojsíkova závodu, o jehož průběhu bohužel nevím nic bližšího. V červnu nás navždy opustil bratr Jiří Švec – Multi, který pro středisko vykonal mnoho práce, která sice není na první pohled vidět, ale je přitom nesmírně potřebná. Roveři a rangers se pod vedením Orla opět zapojili do humanitární akce Kapka.

Zavzpomínal **Vlk**

Tábor 2009 – Bor u Skutče

Zde je několik ohlasů na střediskový tábor 2009:

Tábor byl snad dobrý, bylo to méně vyhrocené než vloni. Akorát má Honza Ungr zlomenou ruku, ale to se někdy stane. Jinak jsem se snažil zvýšit úroveň komunikace mezi rovery, vedoucími atd., a to se mi trochu podařilo, i když ne tolik, jak jsem chtěl.

Vedoucí tábora **Vašek**

Kronika hlineckých skautů a skautek z let 2008-2010

S táborem jsem byl spokojený! Myslím, že to byl docela zlomový tábor: Nový vůdce střediska, nový vůdce čtyřky... Potěšilo mě to, že mezi rovery dobře zapadl Igor, ale je naopak škoda, že nejeli ostatní dva rádcí. Taky se mně hodně líbily reflexe, cca každý druhý den jsme probírali, co nás potěšilo, co zarmoutilo a pak o tom diskutovali, myslím, že to bylo velice přínosné. A úplně nejvíc mě potěšilo hodnocení tábora, takhle dobré hodnocení jsem snad ještě neviděl, můj hlavní cíl, který jsme si na začátku říkali s Vaškem, byl, aby se povedla táborovka, a ta se povedla!!! Všichni skauti jí dali jedničku!!!! A podobně byl hodnocen i zbytek věcí. Jak jsem se ze začátku moc netěšil, byl jsem rád, jak to všechno dopadlo.

Bylo tam 10 skautů: Kap, Věna, Honza Ungr, Jamal = Milan, Dan Franěk, Pavel Šotola, Kuba, Myšák, Bonifác, Šátek, parta byla v pohodě, všichni pekli se všema. Téma táborovky byla *Mafia* (Kmotr). U nápadu jsem byl tuším já, Tahoun a Zebra, tohle téma navrhl myslím Tahoun. Byly tři skupiny, Corleone, Tataglia a Barziny. Každá měla svého dona – Zebra, Igor a já. Orlo vymyslel asi nejlepší zahájení, co kdy bylo. Jinak k realizaci a provedení přispěl každý svou troškou, někdo víc, někdo míň: Tahoun, já, Igor, Zebra, Orlo, (+ Vašek a Straka), doufám, že jsem nezapomněl na nikoho z těch, kdo připravovali táborovku.

Slib skládali Myšák, Pavel a Bonifác. Zamyšlení jsme dělali tak, že jsme četli příběhy z knížky *Příběhy pro potěchu duše* a ty jsme pak rozebírali. Do zamyšlení se všichni skauti aktivně zapojovali, což se mi zdálo dost dobré!!!

Se stany to bylo takhle: u vůdcáku byla přidělena ještě střední část a spali tam úplně všichni: Vašek, Pytlas + roveři... Roverák sloužil jako taková další společenka (kromě týpka) či druhá jídelna, resp. první jídelna.

Za 4. oddíl rozhodl **Švejdy**

Myslím, že celkově to ušlo, ale zázrak to nebyl. Bylo docela málo dětí a na ně hodně vedoucích. Co se týče vlčáckého programu, tak nejsem moc spokojený. Pytlas totiž nečekaně dorazil až druhý týden, ale nějak jsme to tam s Koljou odválčili. Skauti měli *Mafii* a ta se myslím povedla. Kluci měli fajn převleky a hry byly asi taky dobré. Letos kvůli počasí nebyla vysoká lana a nízká byla nic moc. Jinak se tradičně slaňovalo. R/R program byl letos slabší. Adam nasliboval hory doly a nakonec jsme dělali jednu game já s Koljou a Adam potom jednu hru přes noc a den pro R/R a skauty i skautky. Čtyři družstva si mezi sebou kradla vlajky, za které si pak mohla kupovat různé vlastnosti a potom stavět takové imaginární město. Orlo dostal od Straky kanadou do oka, když jsme se o půl čtvrté ráno sešla všechna ostatní tři družstva u Orla, protože jsme odhadovali, že bude spát. Straka běžel a ve tmě ho neviděl. 🤔

Kronika hlineckých skautů a skautek z let 2008-2010

Počasi bylo slabší, ale potopy zase nebyly. Myslím, že průměr. Já osobně jsem si letošní tábor neužil a vůbec jsem si tam neodpočinul.

Za 2. oddíl zhodnotil **Mirek**

Myslím, že letošní tábor dopadl celkem dobře:

1) Z pohledu vedoucí světlušek – holky byly spokojené s programem i s táborovou hrou, jelo jich víc než loni a všechny říkaly, že by na tábor jely znovu. Světlušek jsme měly místo původně plánovaných až osmi jenom pět (dvě z loňska – Eliška a Makina) a tři nové. Hádaly se jen minimálně a žádná neodjela. Takže jsem relativně spokojená, jen mi vadilo, že musím rangers do každého programu s nimi "nutit", ve výsledku jsem se světluškami trávila tak tři bloky denně, což ke konci tábora vyústilo v lehkou nevraživost malých svítících stvoření.

Měly jsme samostatnou táborovku na téma indiáni, ale prolínalo se to s kovboji a zlatokopy. Na přípravě před táborem jsme se podílely hlavně Borůvka, Buzola a já a na rady občas zavítaly i Monča a Nela. Nakonec Nela byla na táboře jen asi na tři dny (na tu velkou hru), protože měla problém se zády a chodila na injekce. Monča Bláhová zase pro změnu sehnala na termín tábora brigádu, takže jsme se v tom solidně koupaly ve třech. Na poslední tři dny přijela pomoci Liduš a ta nám v podstatě zachránila zakončení, protože nikdo z nás už nebyl schopen cokoliv vyprodukovat, jen ona měla docela dost energie.

2) Jakožto zdravotník vidím velký úspěch v tom, že jsme prošli kontrolou hygieny a že to za rok už bude dělat někdo jiný 😊. Vyjma zlomené ruky Honzy Ungra to bylo relativně v pořádku (snad budou i všechna klíšťata OK).

3) A jako člen týmu vedení si myslím, že došlo díky večerním reflexím k prudkému zlepšení komunikace a že se tak podařilo spoustu problémů vyřešit v zárodku – dříve, než se z nich stal opravdový problém. Nějaké konflikty byly, ale naštěstí po nich následovaly i omluvy.

Za 1. oddíl zhodnotila **Popelka**

Česko-německý projekt Hatun Mayu (15.-28. srpna 2009)

Vedení kroniky jsme si rozdělili tak, aby na každého vyšel jeden, dva nebo tři dny. Většina kronikářů bohužel zklamala a nenapsala ani čárku. Bonifác, Myšák a Pavel sice něco napsali, ale list s textem bohužel ztratili. Pochvala patří Rákosníčkovi a Buzole, které se na to jako jedny z mála nevykašlaly. Po roce a půl jsem pozbyl naději, že by se k nim přidal někdo další a chybějící zápisy doplnil. Česko-německý tábor byl naprosto mimořádnou událostí v dějinách našeho střediska a byla by věčná škoda, kdyby jeho průběh nebyl zaznamenán.

Vlk

Sobota 15. srpna

Netrpělivě vcházím do nového odbavovacího centra Českých drah na pražském hlavním nádraží. Zanedlouho přijedou němečtí skauti. Privítám je na nástupišti a pojedou s nimi metrem do Holešovic. Jízdenky už mám dávno koupené. Na přesun máme skoro tři čtvrtě hodiny. Jen aby nám to neujelo v Pardubicích! Tam máme na přestup pouhých pět minut... Z horečných úvah mě v mžiku vytrhl pohled na informační tabuli: Rychlík z Norimberku má skoro půlhodinové zpoždění. Začínám hledat v jízdním řádu alternativní spojení. Odjezd plánovaným vlakem z Holešovic je vážně ohrožen.

Chvatně podávám devíti německým hostům ruku a jízdenky na metro. A za několik okamžiků už uháníme ke vstupu do metra. Běžcům za mnou říkám, že si musí označit lístek podle šipky. Čekáme. Vtom mi Němci podávají tři špatně označené jízdenky. Vybíhám schody, automat třikrát cvakne a pádím dolů. Míjím Matthiase – se čtvrtým neoznačeným lístkem. Přijíždí souprava. Lidé začínají nastupovat. Stihne to Matthias? Na poslední chvíli sbíhá ze schodů.

V Holešovicích vybíháme schody a utíkáme k našemu vlaku. Nastupujeme a minutu poté se vlak rozjíždí. Stihli jsme to! Ptám se Dominika, jak se daří Aki, Christophovi, Melanie a dalším, kteří nepřijeli. Christoph v nejbližší době odlétá do Palestiny. A jak to vypadá s Hannah? Mamka jí snad zítra přiveze autem do Hlinska.

Až do Kolína cesta ubíhá rychle. V Kolíně však deset minut nepochopitelně čekáme. Asi přece jen budu muset zavolat rodičům, aby pro nás přijeli. Do Pardubic přijíždíme se zpožděním. Vyskakujeme z vlaku a pádíme k prvnímu nástupišti. Hlučný regionální vláček tam naštěstí stále stojí. Napětí střídá úleva. Poslední přestup ve Žďárci už nás nemůže ohrozit.

Kolem desáté hodiny vystupujeme v Hlinsku. Nádraží je plné skautů a jejich rodičů. Stavíme se do kroužku. Krátce vítám německé hosty a postupně jim přiděluji české partnery:

Kronika hlineckých skautů a skautek z let 2008-2010

Katharina – Lída („Jezinka“), Lena – Matylda, Felix – Mickey, Dominik („Erika“) – Michal, Manuel – Bonifác, Liduš – Ronja, Veronika a Jana – Sheepy, Dominik – já, Matthias – Adam. Dotazy nejsou, po chvíli opouštíme nádraží. Němci se jdou ubytovat do hostitelských rodin.

Zapsal **Vlk**

Neděle 16. srpna 2009

Ráno se scházíme před hlineckým kostelem Narození Panny Marie. Po mši se společně fotíme na schodech kostela a vzápětí vyrážíme na výpravu na Veselý Kopec. Připojuje se k nám i jakýsi Jakub, prý dobrý kamarád Miriam. Cestou se od Němců dozvídám čerstvé zprávy o Hannah: S její rukou to nevypadá dobře, její příjezd do Hlinska se odkládá. Klára s Pavlem Šotolou, u nichž by měla Hannah bydlet, se k nám přidávají u vítanovské kapličky, kam je přivezl jejich táta, hlinecký místostarosta.

Je horko, děláme časté zastávky. Kousek za Královou pilou dáváme seznamovací hru, jelikož se ještě všichni neznáme jmény. Zanedlouho už kupuji vstupenky u dolní veselokopecské pokladny. Ve skanzenu je živo, poněvadž se dnes koná tradiční jarmark. Díky tomu si někteří z nás mohou zkusit vlastnoručně ukovat železný hřeb, nechat se vyfotografovat s panem Strakou převlečeným za vodníka nebo ochutnat v máselnici stlučené máslo.

Při zpáteční cestě navštěvujeme židovský hřbitov za Dřevíkovem a pozorujeme koně pobíhající v ohradě u Svobodných Hamrů. Matthias mi naoko vyčítá, že Němce fotím vždy ve chvíli, kdy leží na zemi a odpočívají. To bude vypadat, že jsme se tu jen váleli, strachuje se. Kousek za Petrkovem ztrácíme značku a chvílemi pokračujeme zarostlým terénem. Po menším bloudění se vynořujeme z lesa nedaleko hlinecké skládky. Odtamtud míříme nejkratší cestou zpět k hlineckému kostelu, kde všem sděluji několik instrukcí k výletu do Prahy. Poté se rozcházíme do svých domovů.

Za Matyldu, Jezinku a Klárku zapsal **Vlk**

Pondělí 17. srpna

Za již slunečného rána jsme se sešli o půl osmé na nádraží. Vlak přijel co nevidět a my jsme se mohli vydat na cestu směr hlavní město Praha. Naši první cílenou památkou byl Pražský hrad a výměna stráží. Před Hradem nás potkalo milé překvapení v podobě kropícího vozu, málokdo odolal běhu za ním, aby se nechal osvěžit. :) Naše cesta dále vedla po Malé Straně, kde nám Vlk prokázal svoji průvodcovskou činnost, poté jsme pokračovali ke Karlovu Mostu. Potom si naši němečtí kamarádi mohli prohlédnout Klementinum, rodný dům Franze Kafky a Orloj na Staroměstském náměstí. Na Václavském náměstí si šel každý po své chuti, někteří

Kronika hlineckých skautů a skautek z let 2008-2010

nakupovali, jiní navštívili další památky... Cesta domů nám ve vlaku rychle utekla. Večer se konalo přátelské posezení u ohně s kytarou, všelijakým jídlem, spoustou ovocných nápojů na zahradě u Malých.

Zapsala **Pěťa**

Úterý 18. srpna 2009

Dopoledne se tvoří hlouček českých a německých skautů a skautek u kašny před hlineckou radnicí. Když jsme kompletní, zjišťujeme, že Dominik Herzog zvaný Erika s sebou zapomněl vzít dar, který chtěla německá skupina předat na radnici. Ach jo, proč to nemohli svěřit někomu spolehlivějšímu, říkám si. Erika se rychlým krokem vrací pro prezent spolu s Myšákem a panem Knotkem do Taussigovy ulice. Zpátky je dirigent hlineckého chrámového sboru a šéf sdružení místních křížovkářů přiváží autem. Naši audienci na radnici už nic nebrání. Vysílám Pavla Šotolu mladšího, aby nás ohlásil. Ven nás přichází krátce pozdravit i paní starostka Magda Křivanová. Pak se nás ujímá její zástupce a vede nás do malé zasedací místnosti. Žádné profesionální tlumočnický na radnici nemají, překládání se proto ujímám já. Nedlouho po návratu z jedenáctiměsíčního pobytu v Berlíně to pro mě není problém. Pavel Šotola starší německým hostům prostřednictvím digitální prezentace představuje město Hlinsko a jeho největší pamětihodnosti. V příhodném okamžiku mu Matthias s Dominikem předávají zapomenutý dar: knihu o Rottenburgu. Následuje přátelská diskuze. Na závěr nás moje mamka fotí na schodech před radnicí. Tuto fotku brzy otiskne Chrudimský deník.

Na Betlémě nás již netrpělivě očekává Lída Dalecká starší, která pracuje jako průvodkyně v místní památkové rezervaci. Po zakoupení hromadné vstupenky nám podává zasvěcený výklad. Němcům se expozice líbí, české děti radši dělají neplechu a pošťuchují se venku na přistaveném podiu.

Po prohlídce se přesouváme na oběd do pizzerie, kterou provozuje paní Bartůňková na Tylově náměstí. Zpočátku to vypadá, že se do malé výdejny ani všichni nevejdeme, část společnosti proto zůstává u venkovního stolku. Roznos objednaných pokrmů organizuje Jana. Na každého vychází polovina pizzy.

Na skauťáku se scházíme s Mirkem a Koljou a úvodní scénkou zahajujeme táborovou hru Hatun Mayu, při níž se společně s expedicí českých vědců vydáme hledat doposud neznámé prameny Amazonky. Než se však vypravíme do vzdálené Amazonie, potřebujeme sehnat potřebná úřední povolení. Úkolem tří nově vytvořených skupin v úvodní etapě táborovky je získat co nejvíce razítek na příslušných místech. Průzkumně běhací hra se odehrává převážně na

Kronika hlineckých skautů a skautek z let 2008-2010

Betlémě a v jeho okolí. Nevyhlášeným cílem hry je představit Němcům zábavnou formou naše město.

Sotva jsou vyhlášeny výsledky, začíná malá taneční lekce s Vrabčákem. Týně při předvádění tanců zdatně sekunduje Myšák. Němci a možná i někteří z Čechů se při těchto tanečních naučili polku a mazurku. Před definitivním rozchodem ještě můžeme chvíli posedět v příjemné čajovně, kterou v klubovně světlušek vykouzly Miriam a Liduš.

Večer se starší účastníci obou národností schází v blatenském bowlingovém baru. Už si nevzpomínám, komu se podařilo shodit nejvíc kuželek, ale ono to není zas tak podstatné. Při následné společenské konverzaci na mě padá únava nastřádaná během několika organizačně náročných a zážitky nabitých dnů. Zato Dominik s Miriam si spolu plyně povídají anglicky a oba chvalořečí angličtinu toho druhého.

Za Bonifáce, Myšáka a Pavla zapsal **Vlk**

Středa 19. srpna 2009

Ještě před odjezdem na tábor odesílám krátký článek do Chrudimského deníku. Pak jdeme s Dominikem koupit drobný dárek pro Felixe, který má dnes narozeniny. Nakonec se scházíme s ostatními před zimním stadionem, kam zanedlouho přijíždí objednaný autobus. K autobusu dorazila i Hannah se svojí maminkou, která Němcům přivezla nějaké zásoby. Hannah má ovázané celé pravé předloktí, ale tváří se spokojeně. Chvíli ještě čekáme na Kláru Malou, která měla své sestře přivést zapomenuté boty. Když se Klára neobjevuje, dáváme řidiči znamení k odjezdu.

Vystupujeme kousek za Prosečí u silnice vedoucí do Budislavi. Odtud se po luční cestě přesouváme na tábořiště prosečských skautů na Pánově kopci. Tady už na nás netrpělivě čekají Petr Kolbaba, Jirka Mošner a Milan Žejdlík – Jamal, kteří několik dní střežili stojící stany a další vybavení, jelikož poslední tábor skončil už v sobotu. Rozdělujeme stany a přemýšlíme, jak to udělat, aby mohla bydlet Hannah v jednom stanu společně s Lenou a Katharinou. Když jsou všichni ubytovaní, děláme poradu vedoucích, na níž řešíme, jak přesně bude vypadat táborový režim.

Autem přijíždí táborová kuchařka a zdravotnice Věra Knotková, mamka Buzoly, Jany a Elišky. Pozdě odpoledne se konečně objevují Kolja s Mirkem, kteří jeli z Hlinska na kolech. Kolja hned začíná sýčkovat, že na ně nezbyl pořádný stan (rozuměj dva stany propojené společnou stříškou). Kdo pozdě chodí, sám sobě škodí.

Ještě před odjezdem hlídačů tábora jsme zahájili další etapu táborové hry: Expedici došlo jídlo, je třeba něco ulovit. V amazonském pralese se nacházejí vikuni, kapybary, arapaimy,

Kronika hlineckých skautů a skautek z let 2008-2010

anakondy a kajmani. Všechny tři skupiny se bezhlavě rozbíhají za kořistí. Dohromady nalovily tuny masa. Následuje reflexe: Proč jste ulovili víc zvířat, než kolik můžeme během expedice sníst? Nenapadlo vás, že některé z těchto druhů mohou být ohrožené a chráněné? Přemýšleli jste vůbec, co děláte? Jako trest za bezmyšlenkovité jednání obdržela každá ze skupin za tuto etapu 0 bodů.

Za Matyldu, Jezinku a Klárku zapsal **Vlk**

Čtvrtek 20. srpna 2009

Ranní vstávání kolem 8. hodiny zpříjemňujeme třemi písničkami za doprovodu kytary. Když jsou všichni venku ze stanů, domlouváme následující pravidlo: První písnička bude sloužit k probuzení, druhá k převlečení a obutí a nejpozději v průběhu té třetí všichni vylezou ze stanu. V buzení se budou obden střídat Češi a Němci. S odstupem času musím říct, že to celý tábor fungovalo. Vstávání nebylo nijak stresující, jako někdy bývalo na našich střediskových táborech, ale ani rozvleklé, jaké jsme zažili na táboře v Německu.

Vzhledem k tomu, že skoro všechny instrukce překládáme z češtiny do němčiny nebo naopak, nastupujeme v kruhu, abychom na sebe nemuseli křičet. I to se nám velmi osvědčilo, ačkoliv čeští kluci chtěli zpočátku nastupovat v řadě a české holky u stanů. Jsme prý na českém táboře! Naštěstí brzy převážil zdravý rozum.

Po rozsvičce, snídani a ranním nástupu přijíždí Vašek, aby společně s Adamem postavil lanové překážky. Hlavní část táborového osazenstva vyráží na celodenní výpravu do Toulovcových maštalí. Výprava probíhá v režii Kolji a Mirka. Cestou k Toulovcově rozhledně se prostřednictvím textové zprávy dozvídám, že Miriam, která zůstala na Pánově kopci, se vysekala na kole, když jela do Proseče na nákup. Zpráva mě docela vyděsila, naše táborová zdravotnice totiž musela Miriam odvézt na pohotovost. Zranění naštěstí nebylo vážné a roztržitá cyklistka se mohla vrátit zpátky na tábor.

Mezitím stoupáme na Toulovcovu rozhlednu a rozhlížíme se po okolí. Pod rozhlednou Kolja Němce učí hru „*Kořen*“: Vrhne se na nejbližšího člověka, zařve „*kořen*“ (resp. „*Wurzel*“), strhne ho k zemi a všichni na ně naskáčou. Němcům se primitivní hříčka zalíbila.

Narážíme na první roztodivné skalní útvary. Němci jsou uchvázeni asi jako já, když jsem tudy procházel poprvé. Na jednom místě se všichni fotíme. Přímo v maštalích bájného rytíře Toulovce chvilku odpočíváme a pak pokračujeme dál.

Stoupáme do prudkého kopce. Zanedlouho se ocitáme v Boru u Skutče. Je horký den, takže osvěžení v místním koupališti přijde vhod. Z Němců si děláme legraci, že zabahněný ryb-

Kronika hlineckých skautů a skautek z let 2008-2010

níček na návsi je ono slibované koupálko. Po krátké mystifikaci popocházíme o pár set metrů dále k tomu skutečnému.

Lezeme na pískovcovou skálu, která se vypíná nad místem, kam obvykle jezdíme na střediskové tábory. Po krátké exkurzi po prázdném tábořišti míříme k nejbližšímu potoku, abychom mohli vyhlásit další etapu táborovky. Cílem expedice Hatun Mayu bylo zmapovat a změřit dosud neznámé prameny Amazonky. Úkolem našich skupin je co nejpřesněji odhadnout stometrový úsek klikaticího se potoka. Nakonec úsek měříme pásmem, abychom viděli, kdo měl nejlepší odhad.

Opodál hned na měření řeky navazuje další etapa. Její hlavní postavou je Samuel Fritz, jezuita českého původu, který byl autorem první přesné mapy Amazonky (z konce 17. století). Většinu svého života působil jako misionář v Jižní Americe a dodnes lze v Amazonii narazit na stopy jeho činnosti.

Podél cesty je umístěn určitý počet předmětů, které tam zanechal Samuel Fritz (kopie jeho mapy, lžice, nůž apod.). Hlídky mají ¼ hodiny, aby našly co nejvíce stop, nechají je ležet na zemi a teprve za vyznačenou linií sepíší, co všechno jejich oči objevily.

Po vyhlášení vítězů se nejkratší cestou vracíme zpět na Pánův kopec. Říkám Koljovi s Mirkem, že se mi výprava docela líbila, čímž strhávám lavinu jejich nekritické sebechvaly. To by jim šlo.

Místo Kolji zapsal **Vlk**

Pátek 21. srpna 2009

Dopoledne se rozehríváme sérií her zaměřených na spolupráci. V mezičase si Matthias s Dominikem zkoušejí zadělat těsto na kynuté knedlíky. Poté se rozdělujeme do dvou skupin. První jde do lesa na nízké lanové překážky, druhá začíná střílet z luku. Stanoviště si po přestávce prohazujeme. Z obou aktivit jsou Němci nadšení.

Odpoledne pokračuje naše expedice k pramenům Amazonky plavbou proti proudu tohoto veletoku. Mirek rozdává všem skupinám rozřezané roury (každý člen dostává jeden kus) a míček. Každá skupina přikládá roury k sobě, čímž vzniká pomyslné koryto řeky, kterým se pohybuje fiktivní loďka (míček). V praxi to znamená, že poslední článek řetězu přeběhne vždy na začátek řady a tímto způsobem se skupina pomalu posouvá kupředu.

Večer se stahují mračna. To se nám s ohledem na plánovaný táborový oheň příliš nehodí do krámu. Po večerním vlajkovém obřadu se proto radíme se, co budeme dělat. Většina vedoucích (českých i německých) si myslí, že bychom to měli risknout a připravenou hranici zapálit. Dávám na názor většiny. Po několika písničkách bohužel začíná pršet. Matthias navr-

Kronika hlineckých skautů a skautek z let 2008-2010

huje, abychom se přesunuli srubu. Skaut je sice nepromokavý, ale kytarám a zpěvníkům voda vůbec nesvědčí. Jdeme se tedy schovat dovnitř a tam pokračujeme dlouho do noci ve zpěvu českých a německých táborových hitů.

Za Pytlíka zapsal **Vlk**

Sobota 22. srpna 2009

Je zataženo a deštivo. Dopoledne přesto pokračuje na plácku za stany táborová hra etapou s pracovním názvem *navigace slepého*. Jejím cílem je posílení vzájemné důvěry mezi českými a německými účastníky, intenzivní procvičení jejich komunikačních dovedností. Legenda je prostá: Někteří členové expedice trpí po přechodu peruánské poušti sluneční slepotou. Celá skupina však musí i v tomto stavu projít soutěskou plnou jedovatých hadů a housenek. (V Amazonii je největší diverzita plazů na naší planetě, 14 z nich je životu nebezpečných. Otrava po uštknutí hadem je zde jednou z nejčastějších příčin úmrtí.)

Jeden člen z každé skupiny si zaváže oči šátkem, jiný ho naviguje (Čecha naviguje Němec a obráceně). Několik organizátorů představuje jedovaté hady, rejnoky a housenky. Slepec jde rozkročmo nad klikaticím se provazem. Když se dotkne provazu nebo vykročí mimo tuto „soutěsku“, zneškodní ho dotekem jedovatá zvířata a slepec se musí vrátit na začátek. Projedli nevidomý úspěšně až na konec, předá šátek dalšímu zástupci své skupiny. Zvítězí grupa, jejíž všichni členové projdou jako první celou „soutěskou“. Navigátor musí celou dobu stát u konce provazu.

Před srubem začíná být kluzko. Dopláci na to Matylda, která utíkala dovnitř, ale uklouzla a teatrálně upadla jako v nějakém filmu. Při pádu si naštěstí jen narazila pravou holeň. Paní Knotková jí veze odpoledne na roentgen, abychom měli jistotu, že je kost v pořádku. Po návratu dělala Matylda důležitou, schovala se ve stanu u Elišky a vzkázala po ní, že musela zůstat v nemocnici. Brzy se to rozkřiklo po celém táboře. Po chvíli mě Eliška zavedla do Matyldina úkrytu. Oddechl jsem si a vyzval simulantku, aby celou komedii neprodleně ukončila.

Deštivé odpoledne jsme strávili ve srubu a zamýšleli se nad tím, co je typické pro skauting v České republice a v Německu. Diskuze byla velmi zajímavá. Zjistili jsme při ní, že toho máme docela hodně společného.

Místo Jany zapsal **Vlk**

Neděle 23. srpna

Dnes je německý den. To znamená, že veškerý program organizují Němci. Spící táborníky probouzí Katharina hrou na příčnou flétnu. Pod vedením Ronji se protahujeme na louce za

Kronika hlineckých skautů a skautek z let 2008-2010

stany. Následuje menší zábavná soutěž, při níž jsme rozděleni do dvou družstev. Je odstartováno. První zástupce z každého týmu se musí co nejrychleji dvacetkrát otočit kolem své osy, poté běžet několik metrů k plastové lahvi, oběhnout ji, vrátit se a předat štafetu. Mnozí vyběhají po dvaceti otočkách jiným směrem, někteří dokonce zcela dezorientovaní padají k zemi.

Po snídani přistupujeme k šachovnicím z natažených lan. Představují Amazonku. Kdo se chce přebrodit na druhou stranu, musí si zapamatovat, do kterých polí lze bezpečně vstoupit. Vkročí-li někdo do špatného pole, pochutná si na něm krokodýl.

Matthias a Dominik přistupují žízniví k Amazonce a nabírají vodu do lahví. Voda je ale neskutečně bahnitá. Musíme zhotovit vodní filtr. K dispozici máme několik plastových lahví a přírodní materiály. Táborové skupiny dumají nad tím, jaký zvolit postup. Na dno prázdné lahve hází kameny, překrývají je vrstvou listů a trávy, na kterou sypou písek. Nakonec je třeba provrtat na dně lahve díрку, nalít do filtru špinavou „amazonskou“ vodu a nechat ji překapat do jiné lahve. Je to pracné a výsledek není uspokojivý. Až třetí skupině se – s vydatnou pomocí Matthiase – podařilo opakovaným filtrováním získat pár decilitrů relativně čisté vody. Po převaření by nezbylo skoro nic.

Souběžně s filtrováním vody se Matthias pokouší pomocí folie a hrnce zasazeného do země odpařit vodu z trávy. Po několika hodinách získáváme zanedbatelné množství tekutiny, která by sotva stačila na svlažení rozpraskaných rtů. Sheepy ve stejném čase na jiném místě tábora ukazuje skupinám, jež zrovna nefiltrují vodu, jak se staví černý německý stan. Ronja v kuchyni organizuje přípravu špeclů s čočkou, typické švábské speciality.

Po poledním klidu se scházíme v tee-pee, abychom zhodnotili dopolední program. Přes veškerou snahu se nám nepovedlo obstarat si dostatek vody pro celou expedici. Přemýšlíme o efektivnějších metodách. Mohli bychom například natáhnout igelit, po němž by dešťová voda stékala do připravených nádob. Kromě toho můžeme ráno, dokud je rosa, tahat po zemi části oblečení a poté je vyždímat. Reflexi zakončujeme kvízem o vodě.

Zamyšlení střídá oblíbená hra německých skautů, „Britský buldok“. Stojíme v řadě, proti nám se rozbíhá Kolja. Všichni jej obíhají – až na Myšáka. Rozbíhá se boj na život a na smrt. Kolja musí Myšáka zvednout ze země, napočítat do tří a zařvat „Britisch Bulldok“. Myšák ale nedává svoji kůži zadarmo. Snaží se svému uchvatiteli vysmeknout, křečovitě se drží jeho nohou, rukama rve trsy trávy. Boj trvá snad pět minut, když Kolja konečně zvedá vyčerpaného Myšáka. Dlouhá řada se rozbíhá proti Koljovi s Myšákem... Postupně odpadá jedna oběť za druhou. V posledním kole zbývám už jen já s Jezinkou. Rozbíháme se proti souvislé řadě. Rychlou změnou směru se zbavuji několika chytačů, pak narážím do čísi ruky. O kousek dál mě kdosi sráží k zemi. Padám na kolena, ale bleskurychle vstávám a pokračuji v běhu. Než

Kronika hlineckých skautů a skautek z let 2008-2010

stačím znovu nabrat rychlost, narážím do hradby těl. Zcela vyčerpán se poroučím k zemi. Lidka je taky dopadena. Hra končí.

Po svačině pokračuje táborová hra. Já a Adam pomáháme Němcům s přípravou. Omotáváme si kolem boků staré koberce a pak už přicházíme k Matthiasovi s Dominikem, kteří umírají žízni. Dohadujeme se v „kečuánštině“, co uděláme. Nakonec vyprahlým dobrodruhům lijeme trochu vody do úst pomocí trychtýře. Tím scénka končí. Vysvětlujeme pravidla. Táborové skupiny si musí obstarat co nejvíc vody. Domorodci (já a Adam) jim ji budou nalévat do kelímků, ale cestou k jejich domečku je přepadávají nepřátelské kmeny (Matthias a Dominik). Pokud jim vytrhnou šátek zastrčený za kalhotami, musí přenášenou vodu vylít a běžet se dotknout stožáru. Šátky si skupiny smí brát i mezi sebou. Vítězí grupa, která bude mít po ukončení hry nejvíce vody ve své cisterně. To se podařilo družstvu Schnupfienis, druhé místo opavovala Mumie, nejméně vody nastřádala skupina Pest. Po této hře si jdeme do týpka opéct k večeři buřty a hady z těsta.

Německý den zakončujeme po večerním nástupu opět v tee-pee. Sedíme u ohně, hrajeme, zpíváme. Česky, německy, ke konci i anglicky. Musím uznat, že dnešní program byl velmi kvalitní a výborně promyšlený.

Zapsal **Vlk**

Pondělí 24. srpna

Ráno jsem se vydala s paní Knotkovou do Proseče na tábor. Když jsme přijížděly celý tábor ještě spal. Okupovala ho mlha a šum z lesa. Krátce poté byl budíček doprovázený hrou na kytaru a zpěvem našich rangers. V kuchyni probíhaly přípravy snídaně. Po zazvonění zvonku, tedy povelu k jídlu, se všichni sběhli u kuchyně pro vydatnou snídani a teplý čaj. Po ranním nástupu následoval dopolední program. Pro dnešek to byly rukodělny a to tzv. KOFOLÁČCI. Princip byl jednoduchý: polystyrénová hlavička se obmotala provázkem, zbývalo připevnit provázkem obmotané tělíčko z drátku. Každý po svém si Kofoláčka oblékl, přišel mu oči v podobě knoflíků... Další souběžně probíhající rukodělnou prací byly přívěsky z moduritu. Během dopoledne přijela návštěva z hlinecké kabelové televize. Po obědě jsme se všichni vydali do Pasíček na brigádu. Uvítala nás vedoucí stanice pro zraněné živočichy s pozdravem Nazdar! Provedla nás po pozemku, kde byla odchytnuta různá poraněná lesní zvířata. Potom nám ukázala naši práci. Byla to ohromná hromada prken, ze kterých bylo potřeba vytáhnout hřebíky. Každý vyfasoval kladivo nebo kombinované kleště a mohl pracovat. Během naší práce jsme byli občerstveni nanuky, bábovkou, sušenkami a samozřejmě pitím. Výsledkem naší práce byla prkna zbavená hřebíků, která poslouží k výstavbě nových voliér pro zvířata.

Svižným krokem jsme se vydali zpět do tábora, kde už čekala návštěva skautů z Jevíčka. Večer jsme se sešli všichni v tee-pee u ohně, kde se do noci s úsměvem zpívalo. Sem tam zpěv doprovázela i malá hříčka.

Zapsala **Pét'a**

Úterý 25. srpna

Po tradiční rozcvičce pokračujeme netradičně. Namísto hygieny a snídaně se shromáždíme kolem stanu našeho hosta Vaška Jelínka (Waška), prosečského skauta a nadšeného ornitologa. Po chvíli netrpělivého čekání Vašek vytahuje ze stanu několik plátěných pytlíků. Z prvního vytahuje netopýra. Dává k lepšímu pár zajímavostí a pouští malého živočicha zpět do volné přírody. Přecházíme za stany, kde Vašek postupně vytahuje z pytlíků jednoho ptáka za druhým: kosy, červenky, pěvušky a další.

Po snídani jdeme do lesa ke skupinové lanové překážce zvané *Mohawk*. Provazy na stro-mech visí několik dní, nejsou už tedy tolik propnuté a lezení je obtížnější. Dojít až na konec se nepodařilo žádné z čtyřčlenných skupin.

Následuje druhá část Vaškovy mimořádně zajímavé prezentace ptáků. Po vypuštění posledního opeřence doprovázím společně s Adamem, Koljou a Mirkem Vaška na kontrolní pochůzce k nataženým sítím. Cestou se dozvídáme nejednu zajímavost. Do jedné ze sítí se chytila sýkorka. Jdeme dál. Na kraji louky mi Vašek náhle podává pytlík se sýkorou a sprintuje k poslední síti. Ostatní vyrážejí za ním. Za několik okamžiků si prohlížíme největší kořist dne – poštolku, která se zapletla do sítě ve snaze zaútočit na nastraženého vycpaného výra.

Po svačině nám skauti z Jevíčka vysvětlují, jak se hraje „Špaček“. Hra svým názvem výborně zapadá do ornitologicky laděného dopoledního programu. Po několika obměnách týmů se přesouváme ke srubu, abychom si vychutnali třetí část Vaškovy prezentace: poštolku, sýkorku, kosa, králíčka a další jedince. Vašek nám předvádí i kroužkování ptáků.

Po prodlouženém poledním klidu se loučíme s hosty z Jevíčka. Poté jdeme s Vaškem do lesa. Na naši prosbu nás seznamuje se specifiky okolní krajiny. Rozmlouvá lámanou angličtinou, ne všechno hned překládá do češtiny. Mladší Češi začínají reptat. Prosíme proto Vaška, aby vše hned překládal, ale náš průvodce si vede svou. Říká, že louky nad táborem byly dříve velmi podmaččené, voda však byla svedena do několika rybníků. Procházíme mezi nimi a pozorujeme život v nich. Poté pokračujeme k nedalekému lomu a sestupujeme na jeho dno. Němci si stěžují Miriam, že Vaškově angličtině moc nerozumějí. Miriam Vaškovi navrhuje, aby mluvil česky s tím, že to budeme Němcům překládat do němčiny. Ale náš průvodce si vede svou. Až do konce procházky.

Kronika hlineckých skautů a skautek z let 2008-2010

V táboře už na mě čeká hospodář prosečského střediska. V jídelně mu předávám peníze za pronájem tábořiště. Vzápětí se loučíme s Vaškem Jelínkem. Odpolední program pak vrcholí pohybovými soutěžemi pod vedením rangers. Nejdřív se dělíme na dvě skupiny. Musíme jít v zástupu jako kachny a překonávat různé překážky – přejít lavičku, projít přes žebřík apod. Za každého člověka, který se odpojí, družstvu nabíhá penalizace. Jednoznačně vítězí první skupina. Vedoucí té druhé, Mírek, totiž na začátku nasadil tak ostré tempo, že brzy odpadlo několik lidí, čímž skupina ztratila šanci na lepší čas. Následně ještě nacvičujeme „Želvičky“, ale nacvičováním vše končí.

Přijíždí Ove se Šplhounem. Jedu s nimi a s Matthiasem odvézt terče na lukostřelbu do boudy. Mírek s Koljou se mezitím neochotně ujímají stavby závěrečného táboráku. Po transportu terčů nakládáme sprchu, hadice a další vybavení.

Pomalu se stmívá. U příjezdové cesty parkuje auto, vystupují z něj tři postavičky: Švejda, Vojta Jehlička a Martin Sodomka alias Kája Mařík. V jejich přítomnosti zapalujeme poslední táborový oheň. Po delší době se vrací Ove. Nakládáme mu do auta lana, várnice a další věci, které má odvézt do Hlinska. Po několika českých a německých písních se ujímám slova. Ve své dlouhé řeči nejprve Němcům představuji všechny hosty, potom vyzdvihuji pěknou táborovou atmosféru a děkuji všem svým spolupracovníkům, hlavně Věře Knotkové za výbornou organizaci kuchyně, pravidelné zásobování tábora i poskytovanou zdravotní péči. Mluvím německy, Adam vše překládá do češtiny. Pak se zvedá Dominik a děkuje nám německou výpravu za to, že jsme pro ně uspořádali tento tábor. Pochvaluje si vynikající stravu.

U dohasínajícího táboráku zůstávají prakticky už jen vedoucí a dvoučlenná hlídka. Blíží se závěrečná etapa táborové hry. Jdu vzbudit Mirka, který ji měl připravit. Mirkovi se ale vůbec nechce vstávat. Až po půl hodině konečně vylézá ze stanu a neochotně nám vysvětluje, v čem bude hra spočívat. S Koljou rozhazují po náměstíčku provazy, které představují prameny Amazonky. Účastníci expedice musí ukořistit co nejvíce „pramenů“. V jejich blízkosti se však nacházejí šílené žáby, které nepřetržitě kvákají. Koho se dotknou, musí vydat provaz, pokud nějaký zrovna nese, a odebrat se k táboráku, odkud může vyrazit na další výpad pro provazy.

Budíme všechny tři táborové skupiny. Ze spacáků se jim taky moc nechce, přesto vylézají podstatně rychleji než hlavní organizátor hry. Po zahájení závěrečné etapy nastává zmatek. Všude kvákají šílené žáby. Navzdory tomu provazy postupně mizí. Nejvíce jich odnesl Bonifác, který tím podtrhl celkové vítězství své grupy Pest v táborovce. Společně s ním se radují i Lena, Matylda a Manuel. Celkovou druhou pozici uhájila grupa Schnupfienis ve složení Lída, Katharina, Pavel a Felix. Se třetím místem se musela spokojit Mumie: Klárka, Hannah, Myšák a Dominik („Erika“).

Zapsal **Vlk**

Středa 26. srpna 2009

Tábor pomalu končí. Přijíždějí roveři a rangers z Proseče v čele s Waškem. Pomáháme jim bourat stany a odnášet podsady. Pak čekáme, až přijede traktor s valníkem, abychom mohli táborové vybavení naložit. Wašek přesně neví, kdy traktorista dorazí. Do plánovaného příjezdu našeho autobusu se bohužel neobjevuje. Velice rádi bychom Prosečským s nakládáním pomohli, musíme se s nimi však rozloučit. Cestou domů zjišťujeme, že jsme ve srubu zapomněli kyblíček plný sladkostí, kterými jsme chtěli odměnit účastníky expedice. Stavujeme se pro něj druhý den cestou do Nových Hradů.

Večer jdu s Dominikem do čajovny na Betlémě, kde se scházíme s Adamem a Matthiasem. Po uzavření čajovny se přesouváme k Drahošovým na zahradu. Hodnotíme tábor, plánujeme další spolupráci, povídáme si o všem možném.

Za Mirka zapsal **Vlk**

Čtvrtek 27. srpna

Píše se 27.8.2009, probouzíme se do slunečného rána. Čeká nás poslední den s Němci, zítra už budou odjíždět. Já, Jana, Liduš, Miriam a naše mamka s našimi hosty, Sheepy a Ronjou, jsme naplánovaly výlet do Slatiňan, ale cestou jsme si ještě zajely do Svobodných Hamrů, kde jsme se potkaly s Jezinkou, Matyldou, Klárkou a Katharinou, Lenou a Hannah. Holky se jely povozit na koních a potom vyzkoušet místní golfové hřiště. Ostatní prý byli v Nových Hradech v cyklistickém muzeu a u obory s daňky.

Ve Slatiňanech jsme zaparkovaly kousek od hřebčína a pak jsme se šly podívat na zámek. Dovnitř jsme nešly, protože expozice hipologického muzea, která je v zámku, je spíše pro koňáky, kteří se v tom vyznají, než pro laiky. Prošly jsme zámeckými zahradami, zastavily jsme se u koní Převalského a pak už jsme se vydaly na Kočičí hrádek. My, Češky, jsme vzpomínaly na svoje mladá léta, kdy jsme tam jako děti jezdily, a Němky nám ukázaly, že i ony si ještě dokážou hrát. Když jsme se dosyta vybláznily, vyrazily jsme zpátky do města. Cestou zpět jsme šly kolem budov, kde se natáčel nádherný český seriál Dobrá voda. Parkovaly jsme přímo pod ohradami se starokladrubskými koňmi, kteří jsou naší národní kulturní památkou. Ještě pár pohlazení, podrbání a poplácání, a už jsme musely nasedat. Cestou jsme se ještě stavily na zmrzlinu a zpátky jsme jely přes Ležáky. I tady jsme se na chvíli zastavily. Potom už jsme spěchaly rovnou domů na oběd. Obědvaly jsme u nás na zahradě – grilovaly

Kronika hlineckých skautů a skautek z let 2008-2010

jsme maso. Potom jsme připravovaly občerstvení na večerní rozlučku. Stihly jsme to jen tak tak.

Nakonec se všichni sešli v 18:00 na skautáku. Než se zprovoznil dataprojektor, zahrálo se venku pár her, mezi nimiž byl i populární *Big fat pony*. Po hrách se promítaly fotky, rozdala se táborová trička, květiny pro hostitelské rodiny a odměny za táborovou hru. I naši hosté nám něco přivezli – vlajku se znakem organizace VCP, dvě krojované panenky a nášivky. Pak se ještě dlouho jedlo, pilo, zpívalo a v čajovně popíjel čaj. Domů jsme se rozcházeli průběžně podle toho, jak byl kdo unaven.

Zapsala **Buzola**

Pátek 28. srpna 2009

Dva týdny plné intenzivních zážitků jsou u konce. Na nádraží všichni přicházíme v červených tričkách s nápisem Hatun Mayu 2009. Máše a Dáše předávám kytku pro jejich mamku, kterou večer zapoměly na skautáku. Naposledy se všichni fotíme, přidává se k nám i vedoucí střediska a hlinecký „přednosta stanice“ Vašek se svojí plácačkou. Pak už přijíždí vlak a probíhá srdceryvné loučení. Někteří z nás ještě kousek běží za vlakem a potom už jen máváme.

Před opuštěním nádraží ještě domlouváme večerní reflexi v čajovně, abychom mohli zhodnotit, co se povedlo a co méně. Kladné ohlasy mělo kamarádství mezi českými a německými účastníky, kvalitní program tábora (naš i ten, který připravili Němci), sblížení českých skautů a skautek, skvělé jídlo a pohoda v kuchyni a dobře odvedená práce v Pasíčkách. Líbila se i Waškova prezentace ptáků, převládající veselá atmosféra, výprava do Toulouvcových maštálí a zamyšlení nad specifiky českého a německého skautingu. Negativně byl hodnocen poměrně malý zájem o účast na projektu, únava pramenící z dlouhých večerních programů, slabá úroveň motivačních scének k táborovce či procházka s Waškem po okolí tábořiště.

Místo Jany zapsal **Vlk**

(článek pro Hlinecké noviny)

Hlinecké středisko Junáka uspořádalo mezinárodní skautský projekt. Vše naplno propuklo v sobotu 15. srpna, kdy do Hlinska přijela skupina skautů a skautek z města Rottenburg v jihozápadním Německu. Hosté byli poté několik dní ubytováni v rodinách. V doprovodu svých hostitelů se pěšky vydali na Veselý Kopec, kde se seznámili s tradičními řemesly na Hlinecku. Další den patřil výletu do Prahy, kde skauti obdivovali krásu Pražského hradu, Kar-

Kronika hlineckých skautů a skautek z let 2008-2010

lova mostu, orloje na Staroměstské radnici a dalších pamětihodností. V úterý přijal německé i české účastníky projektu pan místostarosta Pavel Šotola na hlinecké radnici. Následovala prohlídka Betléma, průzkumná hra v méně rušných zákoutích města a rychlokurz tance pod vedením Kristýny Baumové, která Němce naučila polku a mazurku.

Ve středu 19. srpna začal týdenní stanový tábor u Proseče, který byl zaměřen na poznávání a ochranu přírody. V jeho průběhu podnikli skauti výpravu do Toulovcových maštalí a jedno odpoledne pracovali jako dobrovolníci ve stanici ochrany přírody v Pasíčkách, která přijímá zraněná volně žijící zvířata. Na tábor zavítal i ornitolog Vašek Jelínek, který zorganizoval mimořádně poutavou prezentaci živých ptáků. Další programové bloky byly vyhrazeny střelení z luků, zdolávání lanových překážek či výrobě vodního filtru. Při táborové hře se účastníci vypravili na expedici do jižní Ameriky, jejímž cílem bylo zmapovat prameny Amazonky. Organizátoři čerpali inspiraci ze skutečných expedic Hatun Mayu 1999 a Hatun Mayu 2000, které pod vedením českých vědců prokázaly do té doby zpochybňovanou skutečnost, že je Amazonka nejdelší řekou naší planety.

Po návratu z tábora zůstali Němci jeden den v hostitelských rodinách a podnikli s nimi různé výlety. Někteří vyrazili za koňmi do Svobodných Hamrů, další zamířili do prvního českého muzea cyklistiky v Nových Hradech, jiné zlákal slatiňanský zámek a jeho okolí. Slavnostní zakončení akce se konalo ve skautském domově. Vedoucí německých skautů při té příležitosti oficiálně nabídli svým hlineckým partnerům společnou účast obou skupin na setkání rakouských skautů nedaleko Vídně v létě 2010. V pátek 28. srpna nastoupilo deset německých skautů a skautek zpáteční cestu do Rottenburgu.

Na závěr bychom chtěli poděkovat paní Věře Knotkové, táborové šéfkuchařce a zdravotnici, která měla lví podíl na zdaru celé akce. Velký dík za odvedenou práci si zaslouží také všechny hostitelské rodiny a všichni, kteří se jakkoli podíleli na organizaci projektu. Akce se uskutečnila s finanční podporou Česko-německého fondu budoucnosti, Pardubického kraje a Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy.

Vlk

Stezkami keltských bojovníků (19. září 2009)

Vedoucí: Vlk, Tahoun, Ríša

Junáci: Kuba Kyncl, Bonifác, Ondra Brabec - Šátek, Lukáš Vítek - Lachtan, Dan Franěk, Matouš Netolický - Netty

Předesílám, že tato výprava se z pohledu kronikáře uskutečnila před více než půl rokem. Prosím tedy čtenáře o shovívavost. Zápis měl obstarat Kuba. Ale v poslední době se v našem středisku rozmohl nepěkný nešvar: Málokdo se obtěžuje, aby zaznamenal naši činnost pro budoucí generace. Náš oddílový časopis, Skálův oběžník, už dva roky nevychází. Skauti do něj před jeho zánikem přispívali jen sporadicky. Mladí lidé jsou dnes plně pohlceni současností, všichni věčně „nemají čas“. Jsme také čím dál víc obklopeni virtuální realitou – či lépe řečeno virtuálním smogem. Každá výprava do přírody tak má v dnešní době hodnotu zlata.

První oddílovou akci nového školního roku jsem pořádal společně s Ríšou Bukáčkem, toho času rádcem bez vlastní družiny (zbytky Vlků se už přestaly scházet). Přidal se k nám i Tahoun, jemuž jsem v létě 2008 předal vedení oddílu. Na místo srazu přišlo šest skautů. Ve srovnání s předchozími akcemi to nebylo špatné, ale přece jen jsme očekávali větší účast. Ještě ráno mi volal Honza Ungr, že musí jet na fotbal (ještě v předvečer akce se hlásil, že na náš výšlap půjde). Později jsem se dozvěděl, proč nepřišli Myšák a Kuba Zelenka – oba totiž svorně zaspali, moulové. Od Netopýrů je tu tedy jen Bonifác, největší zastoupení mají Želvy: Šátek, Dan, Netty a Lachtan. A nesmíme zapomenout na Kubu Kyncla z rozpuštěných Vlků. Kuba je ale dál aktivní – vede spolu s Milanem (Jamalem) nově založenou smečku vlčat.

Přesun do doby laténské

Devět postaviček míjí zimní stadion a míří k Ratajským rybníkům. Výpravy chceme využít hlavně k poznávání a vnímání přírody. Před mostkem kousek od rybníků se zastavujeme. Zavíráme oči a přesouváme se ve své fantazii do doby, kdy na našem území sídlili Keltové. Krajina tehdy ještě nebyla zjizvena asfaltovými silnicemi, křižována železničními pražci a břehy řek nespojovaly železobetonové mosty. Návratem v čase o více než dva tisíce let mizí tyto vymoženosti. Při dalším putování nesmíme vstoupit na povrch, který v době Keltů neexistoval.

Prodíráme se hustým terénem. Až po chvíli se napojujeme na lesní pěšinu. Popocházíme dál a čekáme. Ríša připravuje první hru. Schovává v houští různé předměty: sekýru, kotlík či

Kronika hlineckých skautů a skautek z let 2008-2010

krabičku zápalek. Junáci se rozdělují do dvou skupin, jejichž úkolem je objevit co nejvíc věcí. Učí se tím všímavosti. Po ukončení hry stoupáme pěšinou směrem k „oppidu“ (na kopec Pešava). Hoši mají pro změnu pátrat po stopách zvířat. Zpočátku kolem nás probíhají účastníci Hlinecké pětadvacítky či nějakého přidruženého závodu. Tahoun závodníky povzbuzuje údery klacku do pokličky od kotlíku. Pěšina se občas rozvojuje, ale jdeme stále do kopce. Zastavujeme se až u pozoruhodného hraničního kamene. V jeho blízkosti svačíme. Tu a tam někdo hlásí nalezení stopy. Několik jich však hoši nechali zcela bez povšimnutí. Zato se lesem neúnavně rozléhá Lachtanův pronikavý hlas.

Přecházíme přes louku a na jejím okraji hloubíme polní lopatkou jamku na ohniště. Poté vaříme ve dvou kotlících guláš. Docela se vydařil. Největší problémy s jeho konzumací měl Bonifác, který si zapomněl vzít lžíci. Pomohl si kusem dřívka. Po zahlázení ohniště následuje další hra: Hoši mají zhruba minutu na to, aby si prohlédli mřížku z klacků o dvanácti polích. V každém políčku je umístěna nějaká přírodnina (např. borová šiška, kámen nebo kousek březové kůry). Obě skupiny pak mají zhotovit co nejvěrnější repliku této mřížky. Většinu věcí obě skupiny bez problémů našli, některé ale špatně rozmístili.

Blížíme se k „oppidu“. Pozor, v jeho okolí se pohybují nebezpeční „Germáni“ (já, Tahoun a Ríša)! „Keltové“ se kolem nich musí nepozorovaně proplížit. Spatří-li „Germán“ „Kelta“ a vysloví-li jeho jméno, musí se dopadený vrátit k výchozímu stanovišti. Hoši nás mistrně přelstili tím, že si mezi sebou vyměnili oblečení. Tím nám výrazně ztížili jejich rychlou identifikaci. Přesto jsme je několikrát zahnali do hloubi lesa. První se k „oppidu“ proplížil Bonifác. Nakonec se to podařilo i ostatním.

Návrat do současnosti

Pomocí samospoušti pořizujeme společnou fotografii účastníků výpravy. A pak už spěcháme podél bažin a mokřadů – stále ještě cestami dávno zmizelých časů – zpátky do Hlinska. Jednou se zastavujeme u obrovského mraveniště, u kterého kluky zkouším, zda dovedou určit světové strany. Nedlouho poté se Šátek provinile přiznává, že někde vytrousil polní lopatku, kterou měl připevněnou k batohu. Kousek se vrací, ale až k Pešavě se vracet nemůžeme. Tlačí nás čas. U pomníčku před prvními hlineckými chalupami výpravu krátce hodnotíme. Ve tvářích účastníků se zračí spokojenost. Nejvíc se hochům líbila bojovka pod Pešavou. Jak jinak. Nás potěšilo, že při ní dokázali ukázkově spolupracovat.

Myslím, že to byl docela slušný rozjezd nové sezony. Ted' už bohužel vím, že se na něj velice dlouho nepodařilo navázat. Poprvé od roku 2001 jsme na podzim chyběli na atletických závodech

v Pardubicích. Výprava do Brna, plánovaná Tahounem na listopad, se také nekonala. Po velmi dlouhé době neproběhla ani tradiční vánoční besídka, kterou měl připravit Vojta Jehlička. Už druhý rok po sobě Zebra neuspořádal fotbalový turnaj. Nečinnost 4. oddílu prolomila až březnová simulační hra Hollywood pro skauty, skautky, rovery a rangers, kterou uspořádal Tahoun ve spolupráci s Vrabčákem.

Zaznamenal **Vlk**

Výprava skautek na Čachnov (9.-11. října 2009)

Vrabčákovi se podařilo skvěle shrnout poslední výpravu. Byla by škoda se o tento zážitek nepodělit. Takže Vy, kdo jste se celého děje účastnily, zavzpomínejte a Vy, kterým to nevyšlo, můžete jen litovat.

Sopťa

Sedím si takhle v klídku v kavárničce, když mi zazvoní mobil:

(Kdo to zas co...?) „Nazdar Rád’o, copak?“

„Nazdar Vrabčáku, jsi tu někde poblíž? Já jen, že to za dvě minuty zhruba jede.“

„Cože? Vždyť to mělo jet za hodinu, to je nejapný žert!?“

„Myslíš, že to ještě stihneš?“

Naivně platím milé pohoštění a vzlétám na skaut’ák pro věci, když mi velmi záhy dochází, že přeci jen dvě minuty stačit nebudou. Odjezd na výpravu byl tedy pro některé volnější...

Nakonec jsme se ale všechny (i Knotkovic, které si nenechají zkazit chuť na dort nějakým odjezdem vlaku) šťastně shledaly na útulně vypadající chatičce v Čachnově.

Na tuto skvostnou akci se sjela jen ta nejužší elita, při poměru 6:6 - vedení:skautkám mohou aspoň vzácné osobnosti dostat individuálního přístupu. Po krátkém boji o postele (vedle Rádi mohou spát opravdu jen dvě osoby) jsme se vrhly na zásoby od maminek, přičemž Lída ihned nekompromisně vybrala to, co kdo nesnědl. Plné zážitků z večere jsme ještě zahrály šifrovanou hru ve tmě, seznámily se se zázemím, jelikož to není naše chatička :) a pomalinku, za zvuku kytary, spočinuly.

Netušíme, jak se nám to povedlo, ale Rád’a ráno zaspala, takže se nám probuzení malinko protáhlo. O to vydatnější byla rozcvička. :) Snídani si vzala na starost tříčlenná skautská četa, pokus se zdařil. Následovala samostatná hygiena a hned jsme se vrhly na topografii. Šlo samozřejmě jen o oprášení již dávno získané dovednosti, ale i tak nám ona praxe vyšla až do oběda. Kdo měl hotovo, mohl se vevnitř přidat k vedení, hrájícímu Devadesátku. Na obědě se Lída vyřádila, vydatná cibulová polévka se sýrem a rizoto nám zbylo i k večeři (možná nejed-

Kronika hlineckých skautů a skautek z let 2008-2010

né). Poobědovou zdravotní pauzu využily milé skautky k pokusu o zbourání chalupy. Některé po sobě skákaly, jiné křičely z plných plic, pozorujíce, co zabere dřív.

Po zmíněném odpočinku přišel Rádi oblíbený program. Dívky si měly ve dvojicích vymyslet trasu výpravy, nakreslit co nejpřesněji pochodovou osu, podle níž mělo následovat uskutečnění výšlapu. Ke každé skupině se přidal někdo z vedení s mapou a buzolou, jen pro jistotu. Čas na výpravu byl asi dvě hodiny, čili do 16:00. V 15:57 zvoní Lídě mobil: Radka: „Navrhuji prodloužení hry do 17 hod, co vy na to?“ Pohotová odpověď: „Neexistuje. Zvlast Machatova tu bude v 16:00, jinak už nemá co k jídlu.“ Nakonec tedy dorazila i Rádi skupinka, a to v 16:54. Matylda, členka hvězdného týmu šťastně a vítězoslavně zatroubila na trubku ve stylu „Ženy v říji“. Po krátkém zregenerování jsme se vrhly opíkat, koho a co šlo, na nedalekém ohništi. Někoho uspokojil liberák, jiný si vydlabal housku, naplnil ji sýrem, cibulí a kdovíčím ještě a potom radostně opíkal.

Až dojemnou idylu narušil kdo jiný než já s výbornou bojovkou. Název hry byl Sudoku, což mě napadlo, zrovna když jsem stála jednou nohou ve sprše a snažila se srolovat do ruličky. Kdoví, možná se to uchytlí jako název nějaké japonské matematické hříčky..(smích) Hra byla jednak bojovkou a druhak hrou o týmové spolupráci a přemýšlení, takže každý si tam něco našel. Snad jen Jazzina ztratila zdravý rozum a potmě bloumala po lese. Když obě skupiny hru dokončily, následovala druhá večeře v podobě zbytků od oběda a na co měl kdo chuť. Slastně přežvykujíce jsme zjistily, že už je vlastně docela pozdě, proto následovalo jen pár písniček na uklidnění duše a několik černých historek, které nás bavily všechny, jak starší, tak mladší. Postupně jsme usínaly, podle toho, po kom se zrovna Buzola nedožadovala "čerstvé krve".

Nedělní budíček byl o moc dřív než je zdrávo, proto hned každá vyskočila radostně třikrát metr do vzduchu, bleskově sbalila svou pakáž a vrhla se dolů pomoci se snídaní. Následovala už jen hygi, úklid a Devadesátka jako vyplnění čekání na bratra chatysprávce, který měl přiběhnout před devátou. Hra Devadesátka objevila různé kvality u různých osob. Například starší se zastyděly, s otevřenou pusou civíce na Barču, střílející alkoholické nápoje na všechna možná i nemožná písmenka abecedy, Jazziny dosud neznámý politik Březněv a další. Domů se vracíme obohaceny o zatostojící zážitky, myslím, že se víkend nad míru vyvedl.

Sepsala se **Vrabčák**

Výprava skautek do Chrudimi (12.-14. února 2010)

Radka Machatová – Sopt'á, Buzola, Jana, Jezinka, Terka Vašková, Barča Adámková

Původně plánovaná výprava lednová se kvůli nízkému počtu účastníků odložila na únor. Jelo nás šest. Taková malá rodinná výprava. Byla to škoda, ale i tak jsme si to užily. A podle rčení, že smích prodlužuje život, jsme se ten víkend o hodný kus přiblížily nesmrtelnosti :o).

V pátek v 17.45 h, přesně v čas srazu, jsem dorazila na nádraží a asi ještě pět minut přemýšlela, jestli pojedu sama. V 17.50 h dorazily Knotkovic - Buzola s Janinkou s tím, že nestíhají. V 17.53 dorazily nestíhající Jezinka s Terkou. V 17.55 h (pozn. autora - odjezd vlaku v 17.57 h) vkráčela v klidu a pohodě, s úsměvem na rtech Barča. Byly jsme kompletní. Cesta vlakem proběhla v klidu. Snad jen na rázný dotaz paní průvodčí, zda umíme číst (zřejmě reakce na barikádu baťohů, naskládanou přede dveřmi s cedulí o nutnosti volného průchodu, tak snad příště...). A také nás udivila Terčina "schopnost trefit se prsty na prsty". Pro ukrácení času jsme si chtěly zahrát Bláznivou ZOO, rozdaly si karty a zjistily, že nikdo nezná pravidla. Tak snad příště... V Chrudimi se nás ujala Karkulka a doprovodila nás až do klubovny, kde jsme měly strávit víkend. Večer jsme toho už moc nestihly. Nabaštily jsme se, Barča si umyla citron, Terka si zase ulevila u rozlitého čaje řka: "V tom hrnku je díra, to vám říkám!" a poté jsme až hluboko do noci hrály Devadesátku. Úspěšné bylo hlavně Z.

- Savec na Z - ZÁBA
- Značka letadla na Z - Barča: "Musí být letadla?" ?! Musí Barčo :o)
- Výraz v morseovce na Z - ZAPĚŘENÁ ?!
- Motoristická potřeba na Z - ZIDÍTKA
- Hlavní město na Z - Barča: "Čeho?"
- Druh látky na Z - Barča: "Záclonovina, je to?" To je Barčo pytlovina
- Druh nábytku na Z - Barča: "Zásuvka" Pokračování už známe, viz pelest

Na sobotu dopoledne jsme měly domluvenou schůzku s Alíkem, přesněji se psím útulkem Alík při ČSOP Chrudim. Nejvíce se těšila Barča. Ještě cestou k útulku jsme potkaly dva "psí předkrmy" velikosti menší krávy. Krásné, ale přeci jen trošičku nadměrné. Správce nám představil své "klienty" a sdělil nám spoustu zajímavého. Psího kamaráda jsme si neodvedly, ale vřele doporučujeme. Po obědě jsme se na chvíli natáhly a během pár minut byly všechny tuhé (cca na hodinu). Kolem třetí jsme vyrazily na poznávací cestu do centra Chrudimi. Sestříčky vyfasovaly plánek města s 23 fotografiemi památek a foťák. Úkolem bylo vyfotit ty

samé památky, přesně tak, jako na plánku. Z 23 jsme zvládly 13 a cca v půl šestý jsme se promrzlý zkrz na zkrz vracely k domovu. K večeri jsme si uvařily česnačku a kdo měl málo dorazil zbytky od oběda - čili rizoto, poté Devadesátka, Bláznivá ZOO (teď už s pravidly) a na usnutí Černé historky.

V neděli nás čekal tradiční postup - probuzení, snídaně, úklid, rozloučení a cesta domů...

Přiblížila **Sopt'a**

Den Sesterství v Hlinsku (20. února 2010)

"Opravdové přátelství je vzácné, a jako každou hodnotu je musíme hledat, objevit, chránit, žít a konečně rozšiřovat do celého světa."

U příležitosti Dne Sesterství, nebo také Dne Vzpomínání či Dne Zamyšlení jsme se sešly od světlušek, přes skautky, rangers až po oldskautky. Bylo to příjemné setkání všech věkových kategorií se spoustou her a hlavně vzpomínek. Do dob nedávných i dávno minulých jsme nahlédly díky fotografiím a videím, které se sešly v hojném počtu. Usadily jsme se jako v kině, zhasly, za Vrabčákova brnkání a švitoření ostatních jsme čaply do jedné ruky čaj a do druhé moučnick a kochaly se a smály se a vzpomínaly...

Takže díky Vám všem, které jste dorazily, hlavně pak Lído, Květo, Džandy, díky Vám. Doufám, že se uvidíme dřív, než zase za rok.

Zavzpomínala **Sopt'a**

Hollywood (6. března 2010)

V sobotu 6. března 2010 odpoledne se náš skautský dům přeměnil na Hollywood. Mohla za to simulační hra pro skauty, skautky, rovery a rangers...

Začalo to v pět. No ne, vážně, už v pět dvacet to Tahoun začal. "Já bych vás tu rád přivítal, ve městě, které tu přes noc vyrostlo. ... (pauza) ... A teď bych chtěl předat slovo tady kolegyni." Vysvětluju pravidla a přitom se mi žene hlavou: "Moc jich nepřišlo. Chápu, co říkám? Podle výrazů moc ne. Nebo na mě spíš kácej?" Hra je vysvětlena a můžeme začít. DJ Švejdman tam pouští největší letošní pecku a noví občané míří - kam jinam než do Casina. A už mají pár dolarů, jde se do baru a salónu krásy. S pankáčem, barevnými nehty, nalíčení, či osvěžení pravou Komolou šup zpátky do Casina. Pár jedinců jde i do nemocnice, zkusit si vydělat pár babek tvrdou prací.

Kronika hlineckých skautů a skautek z let 2008-2010

Akce se samovolně slibně rozjíždí. To už nás je víc, někteří dorazili později. I bratr Vlk, vida možnost snadného zisku, odkládá obrázko-aparát a vydává se znásobit jmění. Bratr Tahoun - alias bankéř se cítí méněcenný, pročež podpořen bratrem lichvářem - Koljou vyrazí urvat nějakou babu k oblbnutí na baru. Hle, už se ptáčci lapají. Ta slíbí směnkou za dolary perník, ten prý vynese koš (kdyby tak maminka tušila, že to umí), ale to není nic proti dvěma rýsujícím se schůzkám. Bankéř je prozatím spokojen a na scénu přichází lichvář. A hned tu máme nové živnosti. Dáte si masáž? Myslete na budoucnost a pronajměte si místo na hřbitově. První šok pro barmanku. Vzniklá živnost - WC-dáma podvědomě nutí lidi k přesvědčení, že vlastně ani nemají žízeň a kšeft vážne. Další rány hned následují. Živnost rekvalifikace živností - tři tisíce v háji, daň ze zisku, další litr. Propagace živnosti? Co má chudá barmanka dělat, aby nenahrávala konkurenci? Další výdaje...

Mezitím už nastupuje bouchač, zaměstnaný v nemocnici. Dostává tipy na nejbohatší smeťánku společnosti a jdou se vytvářet zranění, která přivedou nemocnici opět do zisku. Někomu zbývá akorát tolik peněz, aby si nechal zahrát poslední píseň na přání před oběšením. Když už je vážně nutné přestat, běží hra pořád plným proudem. Nicméně, čas hraje proti všem, proto se scházíme u nemocnice. Přichází poslední část hry, dražba. Ti, co se upsali bankéři, netušili, že se jedná o skutečné sliby. Komu zbyly doláče, překotně počítají a vyčkávají na příležitost. První směňky se týkají dvou rande. První, s Petrem Kolbabou, bezkonkurenčně vyhrává Jammal. Co dodat. O druhé, s Matyldou, se strhne bitka. Zapojí se i bankéř s vidinou dobré investice, ale na lichváře nemá dostatek argumentů. Prodáno. Dvakrát vyneseny koš, doučování z matematiky i buchta, všechny směňky mají majitele. Na splnění máme všichni čtrnáct dní. Teď už je fakt konec.

Rekvizity jsou poklizeny, dotazníčky zpětné vazby vyplněny a pár lidem se nějak nechce domů. Chvilí ještě okupují pohovku, povídají si o všem možném, až odejdou i ti poslední. Podle zpětné vazby se hra vyvedla, nakonec i účast byla velmi slušná a doufám, že nikdo nelitoval obětování času.

Zavzpomínala **Vrabčák**

Okresní kolo závodu vlčat a světlušek (8. května 2010)

V sobotu 8. května se okolí hlineckého skautského domova proměnilo ve Staré Řecko – v blízkém okolí jste mohli objevit Tróju i božský Olymp.

Kronika hlineckých skautů a skautek z let 2008-2010

Na základní kolo skautského závodu pro vlčata a světlušky (holky a kluci ve věku 5-11 let) se do Hlinska sjelo přes 120 dětí z chrudimského okresu, ale i Lázní Bohdaneč nebo Pardubic. Jejich snažení podpořilo přibližně 40 vedoucích, kteří hlídky doprovázeli a organizátoři – skauti a skautky z Hlinska.

Děti se při závodění v disciplínách na téma první pomoc, orientace nebo vaření potkaly se samotným Diem či Athénou. Cestou po stanovištích musely mimo jiné překonat lanovou překážku vedoucí přes Hádovo podzemí nebo pomoci Hermésovi s logickými úkoly.

Ve volných chvílích se účastníci při velké terénní hře pokusili dobýt Tróju a měli možnost vyzkoušet si různé rukodělné aktivity – například drátkování nebo tisk na látku. Pro vedoucí byl připraven seminář.

Na stupních vítězů v dívčí kategorii stanuly hlídky z Hlinska, Chrasti a Luže, v chlapecké Heřmanův Městec, Hlinsko a Slatiňany. Vítězné hlídky si domů do svých kluboven odvezly jako odměnu za své nasazení společenské hry, putovní vlajku a totem. První 3 hlídky v každé kategorii si navíc zajistily postup do krajského kola závodu, které se uskuteční na začátku června nedaleko Poličky.

Zaznamenala **Popelka**

Skautské safari (7. září 2010)

V úterý 7. září ovládli městský park u Kary domorodí Afričané a připravili pro děti skautské Safari. Malí návštěvníci si mohli vyzkoušet šimpanzí šplhání po liánách, ověřit si, zda mají sloní paměť, vybarvit africké motýly, zařvat jako lvi v rytmu afrických bubnů nebo přelézt hřbet žirafy. Akce se zúčastnilo více než sto dětí a ty si za své úsilí vysloužily malé (nejen sladké) odměny.

Skautské safari bylo jen drobnou ukázkou toho, co všechno skauti dělají. Vedle každotýdenních schůzek ve skautském domově vyrážíme na výpravy do okolí (jednodenní i celovíkendové) a o prázdninách jezdíme na čtrnáctidenní tábor do Toulouvcových maštálí. V programu se setkáte se sportem, rukodělkami, pobytem v přírodě, lanovými aktivitami,...

Více informací o naší činnosti, fotografie z akcí a kontakty najdete na našem webu www.skauthlinsko.ic.cz.

Pro Hlinecké noviny napsala **Popelka**

Středisková výprava do Jaroměře (8.-10. října 2010)

Odjezd byl plánován na šestou hodinu a tak jsme v šest hodin vyjeli z hlineckého nádraží v hojném počtu více jak třiceti osob skautů, skautek, světlušek, vlčat a roverů. Do Jaroměře jsme dojeli kolem dvacáté hodiny v noci a dalo nám pěknou práci najít zdejší skautský domov. Naštěstí nám přišli naproti dva jaroměřští roveři a tak jsme po bloudění městem dosáhli vytyčeného cíle. Hned po příjezdu se programu ujali Jamal a Kolja. Jejich zábavné hry jako například "Ovečky, ovečky, pojd'te domů!" anebo velmi drsná hra "Buldok", pořádané ve velmi malém sále zdejšího domova, byly pro všechny velmi vyčerpávající. A tak mezitím realizační team složený z roverů v čele s Buzolou připravoval čaj a namazané chleby se sýrem a máslem. Po večeři Vlk uspořádal hru - tzv. "Zeleninovou seznamovačku", kde jsme se všichni pěkně nasmáli. Potom se malý sál proměnil v ubytovnu přibližně pro třicet chlapců a dívek, zatímco roveři spali v prvním patře.

Ráno jsme se probudili mile překvapení, protože Tygr a Zebra se vrátili z nákupu a doslova přinesli snídani až do spacáku (platilo pouze pro VIP osoby v prvním patře:D). Potom jsme uspořádali bojovku, kterou vymyslely roverky v čele s Monikou - tzv. "Vlajkovaná". Po této vyčerpávající hře jsme šli všichni na oběd. K obědu byly špagety se speciální omáčkou, na které se podílelo skoro celé osazenstvo roverů v čele se Švejdošem. Jídlo bylo syté. Na dru-

Kronika hlineckých skautů a skautek z let 2008-2010

hou část dne byl naplánován výlet do Babiččina údolí a prohlídka zámku v Ratibořicích. Jelikož první vlak nám ujel, čekali jsme na nádraží na další spoj do České Skalice, odkud jsme došli do Babiččina údolí. Po prohlídce zámku jsme se vydali na túru. Až za šera jsme se dostali zpátky na nádraží, odkud jsme odjeli do Jaroměře, kde po večeři všichni během chvíle usnuli.

K snídani dalšího dne byly cereálie s jogurtem. Po této velmi chutné snídani jsme se sbalili a uklidili. Potom se zahrála ještě jedna poslední hra ("Získej princeznu") a rychle se odešlo na nádraží, odkud jsme odjeli do Dvora Králové nad Labem, kde jsme ve spěchu, abychom stihli vlak, rychle proběhli zdejší úchvatnou zoologickou zahradu. Poté jsme se vydali k domovu plni krásných zážitků.

Jirka